

"ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,, ΑΡ. 3-4

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
τοῦ Ἀγίου Ἰερομάρτυρος
ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Γραφείσης τῷ αὐτοῖς διὰ χειρὸς

ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΙΕΡΟΝΟΜΑΧΟΥ

Σταλείσης δὲ ἡμῖν πρὸς ἐκτύπωσιν ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ τῆς ἐν
τῷ Ἀγίῳ Όρει τοῦ "Αθω Τεράς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

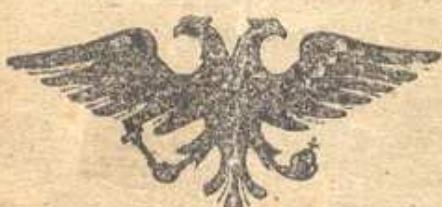
ΙΑΤΡΟΥ

Νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδίδοται

ΥΠΟ

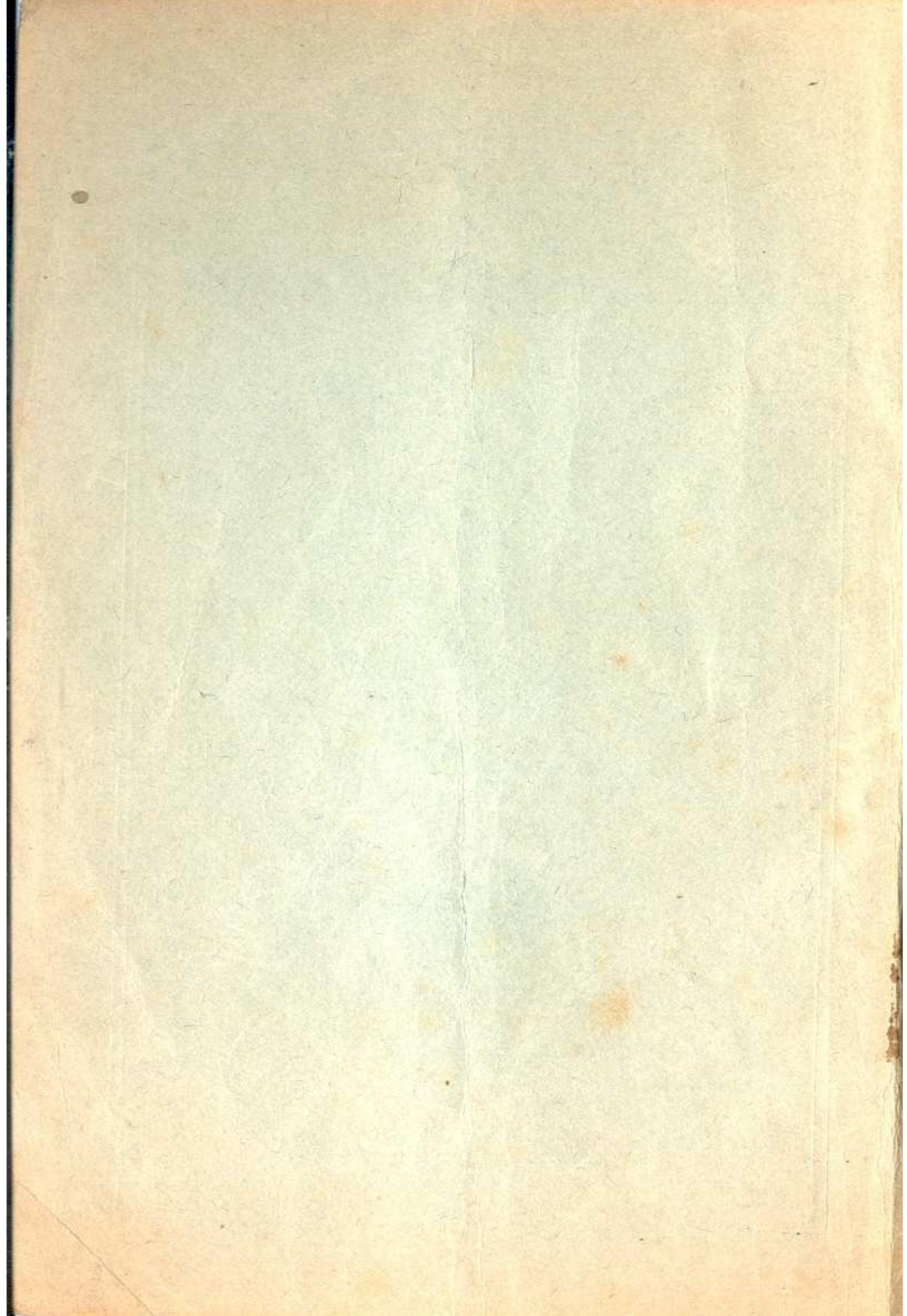
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1936

1936

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΔΩ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,, ΑΡ. 3-4

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
τοῦ Ἀγίου Ἰερομάρτυρος
ΜΟΔΕΣΤΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Γραφείσης τῷ αψίδῃ διὰ χειρὸς
ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ

Σταλεῖσης δὲ ἡμῖν πρὸς ἐκτύπωσιν ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ τῆς ἐν
τῷ Ἀγιῷ Όρει τοῦ Ἀθωνίτης Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας
ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ

Νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδίδοται
ΥΠΟ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1936

1936
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΔΩ

ΑΙΓΑΙΟΝ ΛΟΓΟΤΥΠΟΥ ΗΛΙΟΥ ΑΙΓΑΙΟΝ

Απαγορεύεται αύστηρως η άνατυπωσις

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΙΗ'

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μοδέστου, ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΙΚΡΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Ίστωμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια.

"**Ηχος α'**. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὸν Πνεῦμα τὸ ἄγιον ἐν σοί, καθαρῶς ἐσκήνωσε, θαυματουργὸν ἐνδειξάμενον, ἐπῆλθε γὰρ ἐν σοί, τῶν θαυμάτων πλοῦτος, καὶ ἐν τοῖς βοσκήμασι τὴν χάριν ἐπεδίδως θαυμάσιε, διὸ ἐκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μοδέστου τὴν μνήμην οἱ πιστοί, τοῦ Ἱερομάρτυρος, δεῦτε τιμήσωμεν ἀζυμασι, καὶ εὐφημήσωμεν, ἐπαξίως πάντες, πρὸς αὐτὸν προστρέχοντες, τὴν χάριν ἐξ αὐτοῦ δπως λάβωμεν, Χριστῷ πρεσβεύοντος, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Πανήγυριν ἄγαμεν φαιδράν, τοῦ Ἱερομάρτυρος, Μοδέστου πάντες, ὁ φιλέορτοι, ἐδέθη γὰρ αὐτῷ, τῶν θαυμάτων πλεῖστα, ιατρεύειν ἀριστα, τὰ κτήνη ἐκ παντοίου νοσήματος, Χριστῷ πρεσβεύειν δέ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ηχος δ'.

Τὴν τῷ θαυμάτων σου πληθύν, πατήρ ἐνδοξεῖ τῶν θείων, ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχῶν, καὶ τῶν ἀγίων μαρτύρων τὸ καύχημα, θαυματουργὲ Μόδεστε, τὶς ἐξειπεῖν δυνήσεται; ταῦτα καὶ Ἀγγελοι ὑπερεθαύμασαν, καὶ ἀνθρωποι ἐδόξασαν, καὶ δαίμονες ἐφριέσαν, ὅρωντές σε, πασῶν τῶν κολάσεων ἀνώτερον.

Ἄλλος πανάγιε Πάτερ, τῶν Ἱερομάρτυρων τὸν κλέος, ὃς ἔχων παρησίαν πρὸς Θεόν, μὴ παύσῃ ἵκετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ διεξιόντων τὰ σὰ ὑπὲρ φύσιν θαύματα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχον. Ἡχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφρατᾶ.

Μόδεστος ὁ ποιμῆν, τῶν Ἱεροσολύμων, Πατριαρχῶν ἡ δόξα· καὶ κλέος τῶν μαρτύρων, ἐνθέως μεγαλύνεται.

Στίχ. Οἱ ιερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Πᾶσα ἐκκλησιῶν, πληθὺς τῶν μοναζόντων, χριστιανῶν ἀπάντων ὑμνεῖτω ἐπαξίως τὸν θεῖον ἀεὶ Μόδεστον.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ολη ἡ τοῦ σατᾶν, ἡ ἔφοδος ἡσχύνθη, τῶν εἰδωλολατρούντων καὶ Ἰουδαϊζόντων, μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἶνος ὅλος Θεοῦ, ὁ Μόδεστος ἐφάνη, δι' ἀρετὴν τελείαν. καὶ δρόμον μαρτυρίου, ἐν οἷς τὸ θεῖον τέρπεται.

Καὶ νῦν ὅμοιον.

Δέσποινα ἀγαθή, τὴν δέησιν προσδέχου, τῶν σὲ παρακαλούντων καὶ τούτους βασιλείας, τοῦ σεῦ υἱοῦ ἀξίωσον.

Ἀπολυτίκιον. Καὶ τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰώνος ἀπόκρυφον.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩΙ ΜΕΓΑΛΩΙ ΕΣΠΕΡΙΝΩΙ

Μετὰ τὸν Προοιμια τόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξε
ιστῶμεν στίχους η' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἡχος β'. Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν
τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς ἀσεβείας ἀντίπαλον· τῆς
δρθοδοξίας τὸν φωτιῆρα· τὸν μέγαν, Ἱεροσολύμων μυστολέκτην· τε· καὶ θεῖον, τοῦ μαρτυρίου ἀγαλλίαμα, τῶν δρθοδόξων

τὸν στύλον, τοῦ φωτὸς τὸν λύχνον, τὸν ἀστέρα τὸν φαεινόν,
τὸν τὴν κτίσιν καταλαμπρύναντα, θαυμάτων ἀκτῖσι τὸν Μόδε-
στον.

δῖς

Ποοῖς πνευματικοῖς κάλλεσι, στεφανώσωμεν μαρτύρων τὸ
κλέος, καὶ Ἱεραρχῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν Ἱερομαρτύ-
ρων τὸ ἀκροθήνιον, καὶ τῆς οἰκουμένης τὸν λαμπτῆρα· τὸν μέ-
γαν, θαυματουργὸν τὸν Θεῖον Μόδεστον· τοῖς ζώοις εὐρωστίαν
τὸν παρεχόμενον, τοῦτον δὲ ὄντως ἀξίως, ἀθανάτου δόξης, δια-
δήμασι στεφανεῖ, Χριστὸς δὲ Θεὸς ἡμῶν, δὲ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος

Δεῦτε οἱ γηγενεῖς ἀσμασιν, ἐπαινέσωμεν Μόδεστον Θεῖον, τῶν
Ἱεραρχῶν τὸ Θεῖον ἔρεισμα, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ σεμνολό-
γημα· τῶν χριστιανῶν τὸ μέγα τεῖχος· τὸν μέγαν θαυματουργὸν
καὶ ἑτοιμάτατον, ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι χαριζόμενον, τὴν ὑγι-
είαν καὶ εὐρωστίαν, ἐν τῇ αὐτοῦ μνήμῃ, καὶ πταισιμάτων ἀφε-
σιν, παρὰ Χριστοῦ, καὶ μέγα ἔλεος.

Ἐτερα. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Kαταλείψας τὰ πρόσκαιρα, ἐκ παιδός, ὃ πανίστε, τῷ Χριστῷ
προσέδραμες, ἐνθεώτατα, καὶ ἀνυψώθης τοῖς θαύμασι, μυρί-
οις πανόλθιε, καὶ εὐχῇ τὰς τοῦ ναοῦ, θύρας πάσας διήνοιξας,
τοῦ Κυρίου σου, ὑπὲρ οὐ καὶ κολάσεις ἀφορήτους, καθυπέμεινας
γενναίως, σὺ ὃ πανάγιε Μόδεστε.

δῖς

Yψουμένην ταπείνωσιν, ἔχων πάτερ τὸν Κύριον, ἀνυψώθης
ἄριστα, θεῖε Μόδεστε, ἀρχιερέων εὐπρέπεια, μαρτύρων τε
καύχημα, παραδόξως ἐκ Θεοῦ, λαμάτων χαρίσματα κατεπλού-
τησας, λατρεύειν τοὺς βόας, καὶ ἀνθρώπους, συμπαθής ὡς ἐλεή-
μων, θεόφρον Μόδεστε ἔνδοξε.

Pοῖη πάτερ τοῦ αἴματος, τοῦ ἀγίου σου ἐπνιᾶς, εἰδωλα παμ-
βέβηλα, καὶ τοὺς ἀφρονας, ταῦτα τιμῶντας ὑπήνεγκας, κο-
λάσεις μυρίας τε, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς νίκης σου στέφα-
νον, δὲ οἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν
πίστει ἐκτελοῦντας, τὴν παναοίδιμον μνήμην σου.

Δόξα. Ἡχος πλ. β'.

Iεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ τῶν μαρτύρων τὸ κλέος, τῶν Ἱε-
ρομαρτύρων τὸ καύχημα, τὴν βρέυσιν τῶν θαυμάτων, τῆς οἰκου-
μένης τὸν ἀειλαμπῆ φωστῆρα, τῶν ἀλόγων ζώων, τὸν ἑτοιμά-

τατον ιατρευτὴν καὶ τῶν ἀνθρώπων πρέσουν πρὸς Κύριον, τὸν μέγαν Μόδεστον, δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐτησίως, ὁ φιλέορτοι. Οὗτος γὰρ τῇ ἐνθέῳ πολιτείᾳ, τῷ δπτικὸν τῆς ψυχῆς καθηράμενος, ὄργανον γέγονε τοῦ ἀγίου Πνεύματος· καὶ ἐδέξατο χάριν ἀενχον, τοῦ λαοθαι τὰς νόσους, ἀλέγων καὶ ἀνθρώπων, ἱεράρχης γεγονώς, καὶ μάρτυς Χριστοῦ παναληθέστατος. Αὕτῳ καὶ ἡμεῖς βοήσωμεν, ἱερομάρτυς μέγιστε, πρέσβευς Χριστῷ τῷ Θεῷ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός. Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Λάμψας Γίδες μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἄγνης προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἀνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὕτὸν ἴκετευε, Σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἀνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θυητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεται, ἡ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἀξιον αὐτῆς ἔστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαρεῦν ἀκούσατέ μου. ὁ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἀνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξιδοι μου, ἔξεδοι ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προτίμαι ἐιρήνη φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα θουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ θουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐιρήνη δὲ ίσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὑρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἀκακοι πανουργίαν, οἵ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεοθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὄρθα. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ.

χελη ϕευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιώδες. Πάντα εὐθέα ἔστι τοῖς νοοῦσι, καὶ ὅρθα τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε :ινεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Εγκωμιαζόμενου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γὰρ ἔστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, δτι καὶ παρὰ Θεῷ γιγνώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγάροιν, ὃ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰώνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας δόδηγός ἔστι, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἔργασιῶν ἐπιστήμη. Η πάντων τεχνῶν ἐδίδαξέ με σοφία· ἔτι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἀγιον, ἀπαύγασμα φωτὸς ἀιδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὖπερεπεστέρα δέ ἔστι ήλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ συκρινομένη, εὑρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἐδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καὶ διεψύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα λοχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, δτι δυνατωτέρα παντὸς ἔστιν ἡ εὔσεθεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδὲ οὐ μὴ παρελεύσεται πονηρούς ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἔαυτοῖς, λογισάμενοι οὐκ ὅρθως. Καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς δσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιάρας πρεσβύτου πολυχρονίους· ἔστω δὲ ὑμῶν ἡ λοχύς νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, δτι δύσχρηστος ὑμῖν ἔστι, καὶ ἐναντιοῦται τοῖς ἔργοις ὑμῶν καὶ ἐπιφημίζει ὑμῖν ἀμαρτήματα παιδείας ὑμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παιδία Κυρίου ἔαυτὸν δονομάζει. Ἐγένετο ὑμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ὑμῶν. Βαρὺς ἔστιν ὑμῖν καὶ βλεπόμενος· δτι ἀνόμοιος τοῖς ἄλλοις δ δίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμέναι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίνδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ὑμῶν, ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἔσχατα δικαίων. Ἡ-

δωμεν οὖν εἰς οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκ-
βάσει αὐτοῦ. Ὅρει καὶ δισύνφετάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν
ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δικιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θα-
νάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐτόν· ἔσται γάρ αὐτοῦ ἐπισκο-
πὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπε-
τύφλωσε γάρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν. Καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστή-
ρια Θεοῦ, οὐδὲ ἔκριναν, διτὶ σὺ εἰ Θεὸς μόνος, δὲ θεῖος ἔχων καὶ
θανάτου ἔξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως καὶ βυόμενος ἐκ
παντὸς κακοῦ· δὲ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοῖς ὁ-
σίοις σου χάριν, καὶ τῷ σῷ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιταχ-
σόμενος.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Τέλος λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα,
ΜΓ'. 9 Καὶ συναχθήσονται ἀνθοντες ἐξ αὐτῶν· τὶς ἀναγγε-
λεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἔξι ἀρχῆς τὶς ἀναγγελεῖ ὑμῖν; ἀγα-
γέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήσασαν, καὶ εἰπάτω-
σαν ἀληθῆ καὶ ὀκουσάτωσαν. Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἔγῳ
μάρτυς λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ δὲ παῖς μου ὃν ἔξελεξάμην ἵνα
γνῶτε καὶ πιστευσητέ μοι, καὶ συνήτε διτὶ ἐγὼ εἶμι Ἐμπροσθέν
μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ
εἶμι δὲ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ σώζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλκ
καὶ ἔσωσα· δωνείδισκ, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἄλλότριος. Μιεῖς ἐμοὶ
μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος δὲ Θεός. Ἔτι δὲ ἀρ-
χῆς ἐγὼ εἶμι, καὶ οὐκ ἔστιν δὲκ τῶν χειρῶν μου ἔξαιρούμενος.
ποιήσω, καὶ τὶς ἀποτρέψει αὐτός; Οὕτω λέγει Κύριος δὲ Θεός,
δὲ λυτρούμενος ἡμᾶς, δὲ ἀγιος Ἰσραήλ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΤΗΝ. Ἡχος α'.

Αμπρύνου, λαμπρύνου καὶ ἀγάλλου πόλις Ἱερουσαλήμ, τοι-
οῦτον ἔχουσα ποιμένα δισιον, ἄκακον, καὶ τὸ αἷμα προσθύμως
ἐκχέοντα, ὑπὲρ τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Εὐφραίνου
καὶ πᾶσα τῶν πιστῶν ἡ ἐκκλησία, ὡς ἔχουσα ἀληθῶς Ἱεράρ-
χην, μάρτυρα στεφηφόρον, καὶ θυματουργὸν ἀριστον, τὸν μέγαν
Μόδεστον τὸν πρεσβευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ο αὐτός.

Ο κλεινὸς καὶ στεφόρος Μόδεστος, τὸ μέγα κλέος
τῶν Ιερέων, καὶ τῶν ἀθλητῶν τὸ στήριγμα, ἐν τῇ ἐνδόξῳ

μνήμη αὐτοῦ, τοὺς πάντας συγκαλεῖται πρὸς εὐωχίαν πνευματικῆν· τέθηκε γὰρ πανδαισίαν, τὸ ὑπὲρ φύσιν κύτον θαύματα, κατατρυφῆσαι δαψιλῶς, καὶ κορεσθῆναι ἐνθέως. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, πανηγυρίσωμεν φαιδρῶς, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοήσωμεν. Μακαριώτατε Ἱερομάρτυρες, ὡς ἔχων πρὸς αὐτὸν παρρησίαν, μὴ ἐλλείποις πρεσβεύειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ οὗ τὸ αἷμα ἔξεχεας, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν ἵκετῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐκτελούντων τὴν παναοἰδίμον μνήμην σου, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

“**Ηχος β'**

Σὺν τοῖς ἀγγέλοις καὶ ἡμεῖς, ὡς φιλέορτοι σήμερον, φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου. Ως γὰρ ἀνέλαθον ἐκεῖνοι τὸν ἐφάμιλλον ταῖς ἀρεταῖς, οὕτω καὶ ἡμεῖς τῶν ἱαμάτων ποταμοῖς, οἱ πιστῶς προστρέχοντες τῷ πανσέπτῳ αὐτοῦ τεμένει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν παρὰ τοῦ δοξάσαντος τοῦτον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰρήνην καὶ μέγα ελεος.

“**Ηχος Γ'.**

Kροτήσωμεν χεῖρας, ἀλαλάζοντες ἐν Θεῷ, ἐπινίκιον ὅμονον ἄδιοντες τῷ νικοποιῷ ἡμῶν Κυρίῳ τῷ παρασχόντι ἡμῖν τὸν μέγιστον ἐν Ἱεράρχαις καὶ μάρτυσι Μόδεστον, τῶν νόσων ἡμῶν ἀκέστορα, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς αὐτόν, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ, τὴν παναγίαν αὐτοῦ καὶ πάμφωτον ἐκτελούντων.

Δόξα. Ηχος δ'.

Oτε τὴν αὐτοῦ ὁ Κύριος, καὶ παντεπόπτης Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πόλιν τὴν ἀγίαν ἡρέτισεν, ἐπὶ νομὰς ζωηφόρους πορεύεσθαι, θαύμασιν ἐφανέρωσε τοῦτο, πατὴρ ἡμῶν Μόδεστε· τὰς γὰρ πύλας τοῦ ναοῦ, εὐχῇ μόνῃ σὺ διήγοιξας, καὶ τοῖς πᾶσι παρέστησας, διὶ σὺ διὰ μετὰ Θεὸν ποιημήν τοῦ Ἰσραὴλ. “Οτε δὲ πρὸς αὐτὸν ἡθέλησε λαβεῖν σε παμπακάριστε, διὰ μαρτυρίου ηὔδοκησε, ὡς δόξαν εὑρεῖν σε πλείστα παρ' αὐτῷ, καὶ τύπου γενέσθαι τῆς καρτερίας. “Οθεν τῷ σὲ διπλῷ στέφει στεφανώσαντι, ἵεραρχίας καὶ ἀθλήσεως, ὡς παρρησίᾳ παριστάμενος, πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Pρὸςαὶ ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
τὴν γὰρ ἐλπίδα πᾶσαν ἐπὶ σοὶ κεκτήμεθα, καὶ σώσου τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. Στιχηρὰ Προσόμοια
· Ήχος δ'. · Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Iερέων ὁ σύλλογος, μοναζόντων τὸ σύστημα, δεῦτε εὐφημήσω-
μεν θεῖοις ἄσμασιν, τὸν Ἱερόαθλον Μόδεστον, τὸ ἄνθος τῆς
φύσεως, τῶν πιστῶν τὴν καλλονήν, καὶ τὸν στύλον τῆς πίστεως
τὸν ἀκράδαντον, τὸν φυλάκτοντα πάντας ἐκ παντοίων, νοσημά-
των καὶ ποικίλων βροτοὺς καὶ κτήνη ἐκ θλίψεων.

Στίχ. Οἱ ιερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Tὸν ποιμένα τὸν ἀριστὸν, Ἐκκλησίας ἑδραίωμα, τὸν Ἱερομάρ-
τυρα θεῖον Μόδεστον, ἀσματικῶς ἀνυμνήσωμεν, βοῶντες
γηθόμενοι, ἡμῶν σκέπη αραταιά, μὴ παρίδηγες τοὺς δούλους σου,
ἀλλὰ πρόφθασον, ἐξελέσθαι κινδύνων σοὺς ἵκέτας, καὶ παντοίας
ἀλγηδόνας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Iερέων ἐν χρίσματι, καὶ μαρτύρων ἐν αἷματι, τῷ Θεῷ προσήγα-
γεις τελεώτατα, σαύτὸν ὡς θῦμα εὐπρόσδεκτον, ἀσίδιμε Μόδε-
στε, ιερέων ἡ αρηπίς, καὶ ἡμῶν τὸ προσφύγιον, τῶν τελούντων
σου, τὴν πανσέβαστον μνήμην ἐτησίως, καὶ τιμώντων θεῖοις ὕ-
μνοις, τὴν φωταυγῆν καὶ πανσέβαστον.

Δόξα ἡχος πλ. α.'

Mόδεστε πανόλθιε τῶν ιερομαρτύρων κλέος καὶ ἑδραίωμα.
Σὺ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, οὐρανόθεν κομισάμενος, καὶ
τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων στηλιτεύσας ἐν τοῖς ἀθλοῖς σου, ἀρχι-
ερέων καὶ μαρτύρων ὑπάρχεις τὸ καύχημα, παμμακάριστε πα-
τέρ. Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστόν, αὐτὸν ἵκέτευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε.

· Απο· υ . κιον. Καὶ τρόπων μέτοχος. (δἰς) καὶ τὸ Θεοτόκε
παρθένε.

· Η εὐλόγησις τῶν ὄρων καὶ ἀπόλυσις.

Ἐτερον ἀπολυτίκιον. Ἡχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Oιώς τὸν δίον σου διαπεράσας σιφέ, ποδῆρι κεκόσμησαι Ιερωσύνης φαιδρῷ, πανένδοξε Μόδεστε, δθεν καὶ ἐναθλήσας, προθυμώτατα πάτερ, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. Ἐτερον. Ἡχος γ'. Θείας πίστεως.

Zεούσῃ πίστεως ὅμολογίᾳ, πλάνην ἔσβεσας κκαρδιᾶς, καὶ στηρίξας τὴν πίστιν τὴν ἔνθεον, καὶ δλοκαύτωμα θεῖον γενόμενος, ἀγγέλων ὅμοδίαιτε, θαυματουργίας δροσίζεις τὰ πέρατα, Πάτερ Μόδεστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν οἰκέτευε, δωρήσασθι ημῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασκν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γάρ τῇ ἐκ σου προσληφθείσῃ, διὸν σου, καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Τὰ λοιπὰ τοῦ Ἐσπερινοῦ καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Ἀπόλυτά ως εἰς τὸν Ἐσπερινόν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἡχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτῆρ.

Tαυμάσιος φωστήρ, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, ἐκλάμπων τῷ φωτὶ, εὔσεβείας παμμάκαρ, φωτίζεις γάρ ἀπαντας, τῶν θαυμάτων λαμπρότησιν· δθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην ἑορτάζοντες, τῶν νοσημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Δόξα τὸ αύτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Mαρία τὸ σεπτόν, τοῦ Δεσπότου δοχεῖον, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπόγνωσεως, καὶ πταισμάτων καὶ θλίψεων, σὺ γάρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτηρία, καὶ βο-

ήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς διόλους σου. |

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν. Κάθισμα.

***Ηχος πλ. α'.** Τὸν συνάναρκον λόγον.

Τὴν πανήγυριν δεῦτε τοῦ θείου κήρυκος, τοῦ ἐκδιδάξαντος πάντας τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, εὐφημήσωμεν φαιδρῶς ἀγαλλιώμενοι, δτι ώδήγησε πολλούς, προσελθεῖν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ θάνατον καταδέξαι, καὶ κερδῆσαι τὴν βασιλείαν ἐν τῇ ἐνδόξῳ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

Δόξα. Ἐτερον. Ο ύψωθείς.

Ταῖς τῶν αἰμάτων σου βαφαῖς ἐπιχρώσας, τῆς οἰωνούνης τὴν στολὴν ἐνεδύσω, οἶαν πορφύραν ἔντιμον, ὡς Μόδεστε, δθεν καὶ κατέκησας, σὺν Χριστῷ εἰς τὰ ἄνω, ἀλγητα βασίλεια, τοῖς σοῖς πόνους Θεόφρον, καὶ τοὺς στεφάνους εἴληφας σοφέ, διὸ ὑμούντων ἡμῶν πάντων μέμνησο.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν δεὶ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινας εἰς δοῦλοι σου, κράζοντες καὶ λέγοντες, Παναγία Παρθένε, περέφθασον καὶ λύτρωσαι, εὗ ἐγθρῶν ἀοράτων, καὶ δρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς, σὸν γάρ οπάρχεις ἡμῶν ἡ ἀντίληψίς.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον. Κάθισμα.

***Ηχος πλ. δ'.** Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ως ἀκτίνας ἐκπέμπεις Πάτερ ἡμῶν, τῶν θαυμάτων τὴν ἔλλαμψιν τηλαυγῶς, ἡ χάρις γάρ τοῦ Πνεύματος, ἀποστόλους ὡς ἔπλησε. καὶ σαφῶς σε μάκαρ, ὡς πανόλης Μόδεστε, ὡς ἐκείνων μύτην, καὶ Χριστοῦ θεῖον μάρτυρα. δθεν δυσωπῶμεν, μὴ δραδύνης παμμάκαρ ἡμᾶς πάσης θλίψεως, ὡς ταχέως λυτρώσασθαι, τῷ πρὸς Θεὸν παρρησίᾳ σου πρεσβεύων ἀπαύστως Χριστῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐργάταις πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν Γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκεῖσαν Θεὸν σαρκὶ πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεκὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γαρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς δρέφος θηλά-

ζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, δθεν τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βεωμέν σου. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πτωσιμάτων ἀφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως τὴν δόξαν σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἡχού.

Προκείμενον. Ἡχος δ'.

Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.

Τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου.

Δόξα ταῖς τοῦ Ἰεράρχου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου!

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἡχος πλ. β'.

Μακαριώτατε Πάτερ, τῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν μαρτύρων, τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καὶ τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, ὁ στεφανηφόρος μάρτυς, ὁ τεθεὶς τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Αὐτὸς καὶ νῦν πανεύφημε, Ἱερομάρτυς Μόδεστε, αἴτισαι πρεσβείαις σου, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἴτα οἱ Κανόνες.

Ο Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ζ'.

Ἡχος πλ.δ' Υγρὰν διοδεύσας ώσει ἔνδον καὶ τοῦ ἄγίου οἱ δύο εἰς η'

Ο κανὼν τοῦ Ἄγίου.

Ωδὴ α'. Ἡχος πλ. β'. Ως ἐν Ἡπείρῳ πεζεύσας.

Θρόνῳ τῆς δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σὺν ἀγγέλων τάγμασιν, πάτερ Μόδεστε σοφέ, τοὺς ὑμνοῦντας πόθῳ σε ἀεί, διαλύτρωσαι κακῶς ταῖς ἱκεσίαις σου.

Εὐλελεγμένος ἐκ βρέφους σὺ τῷ Θεῷ, ἀνετέθης Μόδεστε, ὡσπερ πάλαι Σαμουήλ, καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι χρισθείς, ως σοφὸς ἀρχιερεύς, λαὸν ἐποίμανας.

Ιερουργὸς μυστηρίων τῶν τοῦ Χριστοῦ, γεγονὼς ἐλάμπρυνας τὴν στολὴν τὴν Ἱεράν, μαρτυρίου αἵματι σοφέ, ἐν σταδίῳ καρτερῶς ἀγωνισάμενος.

Θεοτόκιον.

Ο ἐκ μὴ δητῶν τὰ πάντα παραγαγών, Θεὸς Λόγος Πάναγνε,
ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν εεσάρκωται διδ, Θεοτό-
κε οἱ πιστοὶ χεὶ δοξάζομεν.

“Ετερος κανών οὖς ή ἀκροστοιχίς.

«Μόδεστον ὑμνῷ τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων».

‘Ωδὴ α΄. ‘Ηχος α΄. Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.

Μοδέστου δεῦτε τιμήσωμεν, τοῦ μάκαρος τὴν μνήμην θεό-
φρονες καὶ τούτου λαμπρῶς κροτήσωμεν, ἀγῶνάς τε καὶ
ἄθλους, δι’ ὃν διπλοὺς, εἰληφε στεφάνους, ζωγρόφῳ δεξιᾷ κατα-
στεφόμενος.

Ο πάντα φέρων τῷ ἕντατι, καὶ πάντα προειδὼς πρὸ γενέ-
σεως, καὶ σοῦ τὴν ψυχὴν εἰργάσατο, παντοίων χαρισμάτων
χωρητικήν, τοῦ σεμνοῦ σου τρόπου, τὴν ἀρίστην ἀγωγὴν ἀπο-
δεξάμενος.

Δεκτὴν θυσίαν προσήνεγκας, καὶ ἄμωμον σαύτὸν οἰερώτατε
στολὴν ἐπιχρώσας αἴματι, τῆς ἀρχιερωσύνης, δθεν Θεῷ,
νῦν ἐν τοῖς ὑψίστοις, παρεστώς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπαύτως πρέσβευε.

Θεοτοκίον.

Εκ σοῦ τεχθῆναι γένεσχετο Θεόνυμφε ἀγνή ὁ προάναρχος, ὁ
πρὶν ἐκ χοὸς τὸν ἀνθρωπὸν, Παρθένε πλαστουργήσας, δν ἐκ-
τενῶς, Πάναγνε δυωπει, λυτρωθῆναι πειρασμῶν τοὺς ἀνυμνοῦν-
τάς σε.

.Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

‘Ωδὴ γ΄. Οὐκ ἔστιν Ἀγιος ως σύ.

Νοδὸς στερρότητι σφέ, δπλισάμενος χαίρων, τὴν δδὸν δια-
νύεις, τοῦ μαρτυρίου σαύτόν, ἐθελουσίως προδούς, τοῖς ξη-
τοῦσι, Μόδεστε πανόληιε.

Μόδεστον πάντες οἱ πιστοί, εὐφημήσωμεν ὑμνοις, ως ηρύ-
ξαντα πᾶσι τὸν Χριστὸν δημιουργόν, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καρ-
τερῶς μαρτυρῆσαι, δητῶς ἐκλεξάμενοι.

Οὐκ ἔστιν ἄλλος ως οὐ, πλὴν τὴν ἀρχιερωσύνην, λαμπροτέ-
ραν εἰργάσας, τῇ πορφυρίδῃ αὐτοῦ, αἵματων καρτερικῶς,
ἐναθλήσας, Μόδεστε μακάριε.

Θεοτοκίον.

Διδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη Παρθένε, γενεᾶς γενεῶν τε τὸν γὰρ Κτίστην τοῦ παντός, τεκουσα ὅνευ σπορᾶς καὶ Παρθένος πάλιν σὺ διέμενες.

*'Αλλος. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Στῶμεν ἐπαξίως, καὶ λαμπρῶς εὐφημήσωμεν Μόδεστον νῦν,
Στὸν τῶν εἰδώλων καθαιρέτην, καὶ μαρτύρων ἀλείπτην, πι-
στὸν φύλακά τε μέγιστον, καὶ ἐν κνδύνοις καὶ νόσοις ἀε!, βο-
στὴν ἑτοιμότατον.

Τέτρωται καρδίαν, τοῖς ἐλέγχοις βαλλόμενος τύραννος τοῦ
τεράρχου καὶ αἰσχύνη, καλυψθεὶς τῷ προσώπῳ, θυμῷ ζέσας
διεπρίετο, καὶ ταῖς βασάνοις ἐκτοίψῃ φυσῶν, μάτην ἐφρυάττετο.

Οὐτως ἀνεδείχθης, ὡς περ ἄκμων σὺ Πάτερ ἀνάλωτος, ἐπιφρ-
ραῖς ταῖς τῶν βασάνων, μὴ καμπτόμενος δλως, Θεοῦ ἀνωθεν
φρουροῦντός σε, καὶ ἐν ἀπίστοις ὡς δοῦλον αὐτοῦ, θυμακτῶς
δοξάζοντος.

Θεοτοκίον.

Νέον οὐρανόν σε, δ τεχθεὶς ἐκ γαστρός σου Πανάμωμε, ἀνέ-
δειξεν δ γὰρ ἐκείνους, μὴ χωρούμενος δλως, ἐν τῇ μήτρᾳ
κατεσκήνωσεν, δν ἐξιλέωσαι πᾶσιν ἥμιν, τοῖς ἀνευφημοῦσί σε.

Καταβασία: Τὸ πρὸ τῶν αἰώνων.

Κάθισμα. *Ηχος δ'. Ο ύψωθείς.

Σοῦ τὸν Σωτῆρα δλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σὲ τα-
νυθέντα, τὸν τυραννοῦντας ἥνεγκας, στερρὲ καρτερῶς, πλά-
νην τὴν καχέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας, δθεν θεῖς Μόδεστε,
καὶ αὐτὸς σὲ δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, διὸ καὶ σκέ-
ποις τοὺς σὲ ἔστραζοντας.

Δόξα. Τὴν ὁραιότητα.

Εν τῇ ἐνθέψῃ σου ζωῇ θεόσσοφε, πιστοὺς ἐφώτισκς, λόγοις
καὶ θαύμασι, καὶ ἐν ἀθλήσει καρτερῶν, τὸν τυράννους ἐξέ-
πληξας, δθεν καὶ ἥξιώσας, δωρεῶν τὸν τοῦ Πνεύματος, πᾶσι νέ-
μειν ἵασιν, τοῖς ἀνθρώποις καὶ κτήνεσι, διό σου θεῖς Μόδεστε,
τὴν μνήμην τελοῦντες, τὸν Σωτῆρα δοξάζομεν.

Καὶ νῦν.

Xαρᾶς πεπλήρωνται, πάντα τὰ πέρατα, ἡ Θεοτόκος γάρ, γεννᾶν
ἐπείγεται, τὸν βασιλέα τοῦ παντός, ὁ θαύματος ἀνεκφράστου,
ἀρχεται ὁ ἄναρχος, καὶ σαρκοῦται ὁ ἄσαρκος, σπήλαιον εἰσδέ-
χεται, τὸν συνέχοντα ἅπαντα· ἡ Βηθλεὲμ ἀγάλλου καὶ χόρευε,
ἡ Κτίσις ἡμέραν προεόρτιον.

“Ωδὴ δ’. Χριστός μου δύναμις.

Eχθρὸν ἀλάστορα, τῷ σὲ κολάζεσθαι, ἐτιμώρησας μάκαρ καὶ
τὴν ὁδόν, Μόδεστε μακάριε, τοῦ μαρτυρίου εὐσταλῶς, ἐπο-
ρεύθης θεῖψ Πνεύματι.

Sτρεβλώσει σώματος, τύραννον ἄθεον, καὶ παντοίας κολάσεις
νεανικῶς, ἥσχυνας πανένδοξε, Τερομάρτυρων δ στερρὸς Μό-
δεστε καὶ καταβέβληκας,

Oθεῖος Μόδεστος, ἑστὼς διήλεγξας, τοῦ τυράννου τὸ θράσος
εἰδωλικόν, μάρτυς ἐν τῷ σκάμματι, ιερομάρτυς ἀθλητά, ἀν-
δρικῶς ἀγωνιζόμενος.

Θεοτοκίον.

Nεκρόν με ἔδειξε. φυτοῦ ἀπόγευσις, τῆς ζωῆς δὲ τὸ ξύλον, ἐκ
σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ παραδείσου τῆς τρυφῆς,
κληρονόμον με κατέστησε.

“Αλλος. Ράβδος ἐκ τῆς οἵτης.

Yψῆψας ἐν σοὶ πῦρ θεῖκόν, θεόφρον τὸ βληθὲν ἐν γῇ, παρὰ
τοῦ πάντων βασιλεύοντος, καὶ πάντα βίου τερπνά, εἰς οὐδὲν
λελόγισκι, πόθῳ τε καὶ ἔρωτι τοῦ Κτίστου, νοῦ ἀπαίρων τῆς
γῆς, καὶ πρὸς οὐρανὸν μεθιστάμενος.

Mεγάλως ἔδόξασας Θεόν, μεγίστοις κατορθώμασι, τοῦ ὑπερ-
λάμπρου Πάτερ βίου σου· διὸ σὲ πάλιν αὐτός, ποικίλοις ἐν
στίγμασι, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀντιδοξάζει, κάραν τὴν σὴν στεφανῶν
τῷ νικητικῷ διαδήματι.

Nαὸν σεαυτὸν τοῦ ποιητοῦ, κατέστησας μακάριε, καθάρας
Πάτερ τὴν καρδίαν σου, σαρκὸς παντὸς μολυσμοῦ, Μόδεστε
καὶ Πνεύματος, διόπερ ὡς ἔσοπτρον ἔδειχθης, στιλπνότατον καὶ
πιστοῖς, πᾶσι τὰς ἀκτίνας ἔξεπεμψας.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης ἄχραντε ἀγνή, πᾶσσον ὑπέρ εὐπρέπειαν, σὺ τῶν ἀγγέλων ὡς γεννήσασα, τὸν πάντων δημιουργόν, ἀσωμάτων τάξεων, ἐπὶ γῆς διφθῆναι παραδόξως, θελήσαντα καὶ βροτοὺς πλάνης ἀπαλλάξῃς τοῦ ὅφεος.

Καταβασία. Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης.

· · · Ωδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Iδὼν τὸ εὔτονον δὲ Χριστός, καὶ ἀκαταγώνιστον ὅντως, τῆς καρτερίας σου πάνσοφε, σοί περ κατ' ἀξίαν ἴσχυν οὐράνιον ἐκπέμπει δι' ἀγγέλου σὲ ἐνισχύουσαν.

Eξ ἀδικίας πρὸς ἀρετήν, ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων ἀχλύος, μάκαρ ἐπέστρεψας ἔθνη πλεῖστα Μόδεστε ἔνδοξε, καὶ πρὸς φῶς εὐσεβείας, ἔργω κατεύθυνας.

Pώμη τῇ θείᾳ τοῦ θυσμενοῦς, τὴν κεκινημένην κατὰ σοῦ, μάρτυς παράταξιν ἔφραξας, ιουδαίων ἀνόμων τὴν ἀγριότητα, κατήσχυνας παμμάκαρ, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Hθεία πύλη ἡ τοῦ φωτός, τῆς ἐσκοτισμένης μου ψυχῆς, τὰς κόρας φώτισον δέομαι, μόνη θεοκυττόρ ἡ σωτηρία μου, καὶ πρὸς φῶς εὐσεβείας σύ με δδήγησον.

· · · Άλλος. Θεὸς ὃν εἰρήνης.

Tις σου τοὺς ἀγῶνας, θεόφρον σοφέ, κατ' ἀξίαν ὑμνήσαι δυνήσεται; τοὺς ἀθλους οὓς ὑπήνεγκας ἀνδρείως ἐναθλῶν, κατὰ τῆς ἀσεβείας, καὶ πλάνης τῶν δαιμόνων, οὓς πράξει καὶ λόγοις εἰς τέλος Πάτερ σὺ κατήσχυνας.

Hθήκη σου βρύει, θαυμάτων πηγάς καὶ ἱρουνοὺς ἱαμάτων ἑκάστοτε, τοῖς πόθῳ σοι προστρέχουσι, καὶ πίστει ἀκλινεῖ, καὶ τὰς τῶν νοσημάτων, δριμείας ἀλγηδόνας, καταπαύει καὶ ῥῶσιν πᾶσι παρέχει τοῖς τιμῶσι σε.

Nεκρώσας τὰ πάθη, σοφὲ τῆς σαρκός, ἀνενδότοις ἰδρῶσιν ἀσκήσεως, ψυχῆς τὸν τόνον ἔνδοξε, ἐνεύρωσας διό, ψυχὰς ἥμων ζωῶσαι, πάθεσι νεκρωθείσας, καθικέτευσον ὅπως, τὸν σὲ δοξάσαντα διεξάζωμεν.

Θεοτοκίον

Βροτῶν τὴν οὐσίαν, φθαρεῖσαν δεινῶς, ἀνεκαίνισας βρέφος ὡς τέξασα, τὸν πρὶν δημιουργήσαντα, Παρθένε τὸν Ἀδάμ, εκ γῆς δι' ὁ πτωθέντα, καὶ ταῖς ἀμαρτίαις, διανάστησον Κόρη, οὐα γεραίρων μεγαλύνω σε.

Καταβασία: Θεὸς ὃν εἰρήνης.

‘Ωδὴ τ’. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν,

Πανήγυριν σήμερον, τὴν φαιδράν τε καὶ σεπτήν, πιστῶς ἀνευφημήσωμεν, Μοδέστου τοῦ θείου Ιεραρχῶν, Μαρτύρων φιλέορτοι, κλέους ὄντως καὶ θαυμάτων πηγῆς πάντοτε.

Ο‘Μόδεστος σήμερον τῶν θαυμάτων ἡ πηγή, ὁ μέγας καὶ περίθλεπτος, ποιμὴν καὶ μάρτυς ὁ θεῖος ἡμᾶς καλεῖ, φαιδρῶς οὖν οἱ ἀπαντες ἀπολαῦσαι, τὰς ιάσεις νῦν προστρέξωμεν.

Θαυμάτων ταῖς λάμψει, βεβαιώσας τοῦ Χριστοῦ, τὴν πίστιν τὴν σωτήριον, καὶ νῦν ἡμῶν τὰς νόσους, τῶν σὲ πιστῶς τιμώντων ἐπίσκεψαι, Ιεράρχα καὶ μάρτυς Θεῖε Μόδεστε.

Θεοτοκίον.

Ωραῖον τῆς βρώσεως, τῇ τοῦ ὅφεως βουλῇ, ίδὼν Παρθένε ἀχραντε, ἔσυλγύθην ὁ τάλας κατὰ τὸν νοῦν· αὐτῇ οὖν μὲ λύτρωσαι, βλάβης τούτου, δέ Δέοποινα τὸν δοῦλόν σου.

‘Αλλος. Σπλάγχνων Ιωνᾶν.

Ρήμασι τῆς σοφίας μακάριε, πολλοὺς ἐδηγῶν, πρὸς τὴν ἐπίγνωσιν, τοῦ ποιήσαντος, ἥλευθέρωσας τῆς πλάνης πρὸς σωτήριον, τρίτον τούτων κατευθύνων διαβήματα, Πάτερ καὶ τῆς ἀνω λήξεως κληρονόμους ποιῶν ταῖς πρεσβείαις σου.

Υμνοῖς καὶ εὐχαῖς, σχολάζων ἀσθεῖμε, καὶ σοῖς νυσταγμόν, οὐδόλως ὅμμασι παρασχέμενος, εὔρες Πάτερ τὴν ὄντως ἀνάπαυσιν, καὶ σφραγίδι τελειώσας τοῦ σου αἵματος, βίον καὶ ζωὴν ισαγγέλου τετύχηκας λήξεως.

Σάρκα τοῖς πολλοῖς, ἀγῶσι πανένδοξε, λεπτύνας τὸν νοῦν, πρὸς θεῖον ἔρωτα, ἀνεπτέρωσας ἐντρυφῶν, ἀεὶ Πάτερ. θεῖαις ἐλλάμψειν· διθεν θαύμασιν, ἀπείροις κατεπλούτησας, μάκαρ πᾶσαν τὴν ὑφῆλιον, παθημάτων διώκων σκοτόμαιναν.

Θεοτοκίον.

Ι να τὴν ἡμῶν, θεώσῃ Πανάριμωμε, οὐσίαν βροτός, ὥφθη θελήματι, ὁ ἀόρατος, Δόγος σάρκα φορέσας ἐν μήτρᾳ σου, καὶ ἀνύψωσεν εἰς βάθος δλισθήσασαν, δθεν πάντες ως αἰτίαν σε, τῆς ἡμῶν σωτηρίας δοξάζομεν.

Καταβασία. Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Κοντάκιον. Ἡχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, τὰς ἀριστείας δὲ Κτίστης, κατιδῶν σὲ ἔστεψε, διπλῷ στεφάνῳ παμπάκαρ, Μάρτυρα καὶ Ἱεράρχην γεγεννημένον, ἅπαντες σὲ εὐφημοῦντες ἐπιβιῶμεν, τοῖς ὑμνηταῖς σου, δός, ὁ Πάτερ, τῶν νοσημάτων λύσιν, Μόδεστε ἔνδοξε.

Ο οἶκος.

Τὴν Ἱερουσαλήμ δεῦτε φιλέορτοι καταλάβωμεν, καὶ ἵδωμεν Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην, τὸν ἔνθεον ταύτης ποιμένα· τοῖς ψυχικοῖς διφθαλμοῖς ἐκεῖ γάρ, δπου πρὸ δκτὼ ἡμερῶν μέλλει γεννᾶσθαι δ τῶν δλων ποιητής δ Πατήρ ἦν τὸν λαὸν ποιμένων· ἐκεῖ αὐτὸς τὸ τῆς Παρθένου βρέφος, ἐκήρυξε Θεὸν προαιώνιον, ἀποήτως τοῖς πᾶσιν, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι· ὑφ' ὃν αὐτῷ προσήχθη, ἀμωμον ως σφάγιον, τὴν κάραν τετμημένος. Διὸ τῆς καρτερίας αὐτοῦ ἀγάμενος, θαύμασιν αὐτόν, κατεκόσμησεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς εὐφημήσωμεν βιῶντες τῶν νοσημάτων δός λύσιν Μόδεστε ἔνδοξε.

Τῇ δεκάτῃ ὁ γδόη τοῦ αὐτοῦ μηνὸς μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Μόδεστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

Στίχοι.

Μόδεστον ἐν θλίψει δεινῶς ἐμβάλλει.

Τύραννος ὑδρίσαντος τὴν τούτου πλάνην.

Φέρει Μόδεστε παμπάκαρ καὶ σου τάφον.

Ἡ τὸν τάφον φέρουσα γῆ τοῦ Κυρίου.

Φάσγανον ὁ γδοάτῃ δεκάτῃ Κάραι τάμε Μοδέστου.

(Τστερον λέγε καὶ τὸ Συναξάριον· τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀγιουμάρτυρος Σεβαστιανοῦ κτλ.)

Ωδὴ ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Τυράννων ἥλεγξας θράσσες, καὶ Ἱουδαίων ώμότητα· δθεν
Χριστός σοι χαρίζει, λαμάτων χαρίσματα· εὐλογητὸς εἰ βοῶν-
τι Κύριε· ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εξέστησαν καθορῶντες, τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, ἵε-
ράρχα τὴν σὴν καρτερίαν, δι' ἣς καταβέβληκας στερρῶς ἀγω-
νιζόμενος, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα,

Μαρτύρων χοροστασίαι, Ἀρχιερέων ὁ σύλλογος, καὶ ἀγγέ-
λων πληθύς, εὐφροσύνης πλησθέντες ἀγάλλεσθε, ἐπὶ τῇ
Θείᾳ μνήμῃ, νῦν τοῦ Ιεράρχου καὶ Μάρτυρος.

Θεοτοκίον.

Αγίων ἀγιωτέρα, τῶν εὐρανίων δυνάμεων, Χερουβίμ ἀνε-
δείχθης, Μητροπάρθενε Δέσποινα, Χριστὸν σαρκὶ κυήσασα,
τὸν Δεσπότην τῆς Κτίσεως.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὔσεβείᾳ.

Νέκρωσιν ζωηφόρον, τῶν μελῶν τῶν ἐπὶ γῆς, θεόφρων Μόδε-
στε, ἐνδεδυμένος τὴν ψυχήν, ἀπαθείᾳ κατεκόσμησας καὶ
βασάνων προσβολὰς νικήσας ἔψαλλες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλο-
γητὸς εἰ.

Τυράννων ἀπηνείᾳ πολυτρόποις αἰκισμοῖς ώμιλησας· καὶ ἀλ-
γεινῶν ἐπιφοραῖς καὶ βασάνων ὑποβέβλησαι, δι' ὧν τύραν-
νον αἰσχύνας, χαίρων ἔψαλλες· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογη-
τὸς εἰ.

Ωδαῖς χαριστηρίσις, τοὺς ἀγῶνας καταχρέος εὐφημήσωμεν,
οῖς ἀνδρικῶς διὰ Χριστόν, θεῖος Μόδεστος ὑπήνεγκε, καὶ
τῆς νίκης εἰληφώς στεφάνους ἔψαλλεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Νέον ὥραθη βρέφος, ὁ παντέλειος ἐκ σοῦ τικτόμενος, καὶ
παρθενίας σου σεμνή, κλεῖθρα ὅλως οὐ διέλυσεν, φέρωντες
γηθοσύνως ἀναμέλπομεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὔσεβείᾳ.

Ωδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὄσίοις.

Ως δεκτὸν βερεῖον δλοκαυτούμενος, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, Μό-
δεστε ἐνδοξε, θείαν ὡς δσμήν, καὶ πρὸς ὑψος οὐράνιον, τὴν
εὐχαριστίαν ἀνέμελπες ἐνθέως.

Πεποιθώς ὡς περ λέων, ἀνόμοις ἥλεγκτας, καὶ πολλῇ παρηγοίᾳ
στόματα ἔφραξκας, τῶν εἰς τὸν Θεόν, τῶν ἀπάντων, καὶ Κύ-
ριον πάλαι δυσφημούντων, ἔχθρῶν ἀθεωτάτων.

Αὐνψῶν Ἱεράρχα, πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐταπείνωσας θράσος
καὶ καταβέβληκας, τῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀσεβούντων καὶ ἔκρα-
τες· σὲ ὑπερψύσμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Οκαρπὸς τῆς καὶ λίας, τῆς σῆς Πανύμνητε, τὴν τοῦ ξύλου
κατάραν υλομανήσασαν, πρόρριζον Ἑηρὰν ὅλην ἀναβλαστή-
σασα τὴν τῆς εὐφροσύνης Παρθένε εὐλογίαν.

"Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

Θρόνῳ νῦν παρεστηκώς τῷ τοῦ Δεσπότου, σὺν χοροῖς ἀγγέ-
λων ἐν ὑψίστοις ἄσμα τὸ τρισάγιον, ἀναμέλπεις χαριμονι-
κῶς, μετὰ πάντων ἐκλεκτῶν ἀναπαυόμενος, μεθ' ὧν πρέσβευε
σωθῆναι τοὺς κραυγάζοντας· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύ-
ριον, καὶ ὑπερψύσμεντω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας·

Αὔματι τὴν ἱεράν σου μάκρη μνήμην, εὐφημίσυντες νῦν δοξο-
λογοῦμεν, τὸν σὲ στεφανώσαντα καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν,
τῶν πιστῶς τελούντων σου τὴν ἀθλησιν θερμῶς δυσωποῦμεν ἀνα-
μέλποντες· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερ-
ψύσμεντω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Υἱλην δυσσεβείας καταφλέξκας, τοῖς περιπνόοις λόγοις τρισμά-
κρ, εὔσεβῶν ἐδρόσισας, τὰς καρδίας σαῖς διδαχαῖς, ἐκ-
θισάγ διδάσκων τούτους ἀεὶ Μόδεστε· φῦλην τὴν τῶν πατέων ἀνα-
μέλποντας· εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερψύσμεντω
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνην ἐκ πατῶν τῶν γενεῶν σε, ἐκλεξάμενος δὲ πάντων Κτί-
στης, ἐκ σοῦ ἡμφιάσκο, τὴν σὺνέιαν τῶν γηγενῶν, ἀνα-
πλάσας βουληθεὶς αὐτὴν Πανύμνητε· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψω-
μεν. Εὐλογείτω ἡ Κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καὶ ὑπερψύσμεντω εἰς
πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφυοῦς.

"Ωδὴ 3'. Θεὸν ἀνθρώποις ἴδεῖν.

Τειμᾶν μαχαίρας τῶν θεῶν λέγων σου, τὴν κεφαλὴν τοῦ φεύ-
δους, πανασθίμε Μόδεστε, τοῦ Χριστοῦ παρέσχες τὰ νικητή-

ρια, πίστει καὶ ἀληθεῖᾳ, ὅθεν τιμῶμεν σε, ὡς τροπαιοφόρον σὲ πιστοὶ καὶ θεῖον κήρυκα.

Εἰ γῆς ἀπάρας, σῷφε τὸ φρένημα, τὸ τῆς ψυχῆς πρὸς μόνην, τοῦ Δεσπότου τῇ, γέφεσιν, τοῦτο νοητῶς Πάτερ ἀνύψωσας, ὅθεν σαρκὸς ἡρνήσω, πᾶσαν εὐπάθειαν, καὶ ἐγκαρτερῶν ἐν τοῖς δεινοῖς στερρῶς ἐνήθλησας.

Ρόαῖς αἰμάτων, τῆς σῆς ἀθλήσεως, τὴν ἴερὰν κοσμήσας σου στολὴν Ἱερώτατε, εἰς τὴν ἐπουράγιον σκηνὴν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τέλος εἰσέδυς, τοῦ μαρτυρίου σου, ἐνθα μνημονεύεις καὶ ἥμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Υμεῖν τὸν τρόπον τὸν ὑπερθαύμαστον, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ξένης, σῆς κυήσεως Πάναγνε, ἀπορεῖ ἀνθρώπων τὰ συστήματα· πάντα γὰρ ὑπερέχει, νοῦν καὶ διάνοιαν, καὶ νοήσεις πάντων λογιζεῖν, καὶ τὴν τῶν λόγων ἴσχύν.

“Αλλ. Μυστήριον ξένον.

Αὐλήσεως δρόμον, ἀνύσας τὸν ἐνθεον νίκης στέφως ἐνδοξε, εἰληφας ἐκ χειρὸς τοῦ Κυρίου· διὸ τοὺς τιμῶντας τὴν σὴν πανσεβάσμιον θεόφρον ἱορτήν, πάσης βλάβης ἀνωτέρους διατήρησον.

Τῶν ἀρετῶν τεθρίππῳ, Πάτερ χρησάμενος, πρὸς πόλιν εἰσέφθασας, ἐνθα Πατριαρχῶν αἱ χορεῖαι, καὶ πάντων ἀγίων, μεθ' ὧν ὑπὲρ πάντων ἔξιλέωσαι Θεὸν τῶν ἐν πίστει γεραιρόντων σου τὴν ἀθλησιν.

Ως ἐνδοξος σήμερον, πάντας ἐκάλεσεν, εὐφρανθῆγαι Μόδεστος, νέμων ὑπερφυῶς βουλομένοις, ὑγιείαν πλουσίων, διὸ οὐ ἐπεγνώσθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός, διὸ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Νεικηνται φύσεως, δροι Πανάμωμε, τῷ ἀτπόρῳ τόκῳ σου, σὺ γὰρ ὑπερφυῶς τίκτεις Κόρη φύσεως; τὸν Κτίστην διὸ ὡς πρὸ τόκου σὺ διέμεινας δει Πανχμώμητος Παρθένος μετὰ γέννησιν.

Καταβασία. Μεγάλυνον ψυχή μου.. **Μυστήριον ξένον.**

Ἐξαποστειλάριον. Γυναικες ἀκουτίσθητε.

Tὸν μέγαν ἀρχιποιμένα καὶ μάρτυρα στερρότατον, Μόδεστον πάντες τὸν θεῖον, ἀνευφημήσωμεν ὅμνοις, ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ θηλητεν, κατὰ τῆς πλάνης ἀπαντες, αὐτῷ οὖν ἐκδοήσωμεν Ἱερομαρτύρων τὸ κλέος, Χριστὸν ἀπαύστως δυσώπει.

Ἐτερον. Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς.

Eπεφάνη νῦν ἡμῖν, ὁ μάρτυρς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, μαρτυρῶν θαυματουργῶν, καὶ ἐκδιδάσκων νῦν τρανῶς, ἀπαντας τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Θεοτοκίον.

Hεόπαις Μαριάμ, ἐξ ἣς ἐτέχθη ὁ Θεός, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, ἡμῖν ἐν ζόφῳ τῶν δεινῶν, πάρεξον τὴν βοήθειαν, καὶ γὰρ ἐκ σου Παρθένε, ἐλάθομεν λύτρωσιν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ιστῶμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσέμοια.

Ὕποκριτής πλ. δ'. "Ω τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπὸ γονέων σοφός, ἐσχηκὼς τὴν εὔσεβειαν, τύραννον τὸν ἀθεον, εὐκλεῶς σὺ ἐμίσησας, καὶ ἐπὶ ξένης Μόδεστος ἐνδοξε, προσεκαρτέρεις, καὶ εἰς τὴν ἐνδοξον πόλιν τοῦ Κτίστου σου, παρεγένου ὅθεν σε, ὁ τῶν πιστῶν, δῆμος σε εὔμοιρησε, ποιμένα μέγιστον.

Δίς

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος, τὰς πύλας σὺ τοῦ ναοῦ, κεκλεισμένας διήγοιξας, τῇ εὐχῇ τῆς πίστεως, καὶ τῇ πίστει χρησάμενος, ἐντεῦθεν βρύσις, θαυμάτων δείκνυσαι, ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ βοῶν πάνσοφε νόσων διώκων τε, καὶ στηρίζων ἀπαντας τοὺς εὔσεβες, ἐν τῇ πίστει ἴστασθαι, Χριστοῦ τοῦ Κτίστου σου.

Ωτοῦ παραδόξου θαύματος ὑπὲρ Χριστοῦ προσαχθείς, τοῦ τυράννου ἐνώπιον, τούτου θείαν σάρκωσιν, καὶ θεότητα ἀπασιν θεολογήσας, πληγὰς καὶ θάνατον, καθυπομείνας, καὶ ἡμῶν μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων σου, μνήμην τὴν πανένδοξον, καὶ δὸς ἡμῖν, χάριν τε καὶ ἔλεος, Μόδεστε πάντοφε.

Δόξα. Ἡχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἀτιμάτων, σκιρτήσωμεν ἑόρτια, καὶ
Σχορεύσωμεν ἀγαλλόμενοι, ἐν τῇ ἑτησίῳ πανηγύρει, τοῦ Ἱε-
ρομάρτυρος Χριστοῦ. Βκατιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν,
καὶ τὸν διὰ φρικτῶν κολαστηρίων, βκατιλέα ἀνομον, καὶ τοὺς
ἀθέους Ἰουδαίους, τῇ υπὲρ ἀνθρωπον ἀκρτερίᾳ καταισχύναντα
ὑμνήτωσαν. Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι, τὸν τοῦ καλοῦ Ποιμένα,
ὅμόζηλον ποιμένα, συνελθόντες εὐφημήσωμεν. Οἱ ἐν νόσοις τὸν
ἰατρόν, οἱ ἐν κινδύνοις τὸν ῥύστην, οἱ ἀμαρτωλοὶ τὸν προστάτην·
οἱ πένητες τὸν θηταυρόν, οἱ ἐν θλίψει τὴν παραμυθίαν, τὸν
συνοδίτην οἱ δόδοιπροι, οἱ ἐν θαλάσσῃ τὸν κυβερνήτην. Οἱ πάν-
τες τὸν πανταχοῦ, θερμῶς προφθάνοντα, μέγιστον ἀρχιεράρχην
ἐγκωμιάζοντες, οὗτως εἴπωμεν. Μακαριώτατε Μόδεστε. Ἱερομάρ-
τυς πρόφθασον, ἐξελοῦ νῆμας θαυματουργέ, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγ-
κης, καὶ σῶσον πάντων τῶν κινδύνων τὴν ποίμνην σου, ταῖς ἴκε-
σίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ¹
κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἀσειστὸν, τὸ τεῖχος τὸ ἄρρη-
κτον τὴν ἀρραγή προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ήμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

²Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὰς ιγ' Νοεμβρίου.

ΛΟΓΟΣ

Πανηγυρικὸς εἰς τὸν Ἀγιον καὶ ἐνδοξὸν Ἰερουμάρτυρα Μόδεστον.

Ωρισεν ὁ πανάγιαθυς Θεὸς καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸ Θεῖον καὶ Ἰερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον λέγων πρὸς τοὺς μαθητάς του «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι ὅλως».

Εὐλόγησον πάτερ

Ποῦ τὴν σήμερον οἱ φιλόζωοι; ποῦ ἡ τοῦ κόσμου τούτου ματαία προσπάθεια; ποῦ εἶναι οἱ φιλόσαρκοι, οἱ λέγοντες, σήμερον τρυφήσαμεν, καὶ αὔριον μετανοοῦμεν; ποῦ εἶνε οὗτος, ὃν ὁ Θεὸς ἡ καὶ λία; καθὼς λέγει ὁ θεῖος Ἀπόστολος; Ἀπώλοντο, ἡφανίσθησαν, οὐδὲ σημεῖον, οὐδὲ ἔχοντος αὐτῶν ἔμεινε. Τοιαῦτα γάρ ἡ κακία ποιεῖ, ὅχι μόνον δηλαδὴ κολάζει ὑστερον τὸν δυστυχῆ ἀνθρωπὸν, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ δυστήγῳ ζωῇ ἀτιμον καὶ ἀδοξον τὸν κατασταίνει. Ποῦ γάρ εἶνε, οἱ δασιλεῖς ἐκεῖνοι, οἱ ἡγεμόνες, οἱ ἔξουσιασταί, οἱ τὴν οἰκουμένην ἔξουσιάσαντες; δὲν ἡφανίσθησαν; δὲν ἐχάθησαν; ναὶ· βεβαιώτατα· ἀλλὰ ποῖοι ἔμειναν; ποῖοι εὑρίσκονται; Οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, οἱ ἄγιοι τοῦ Ἰησοῦ μαθηταί, καὶ γάρ ἔλεγεν «ὅ πιστεύων εἰς ἐμέ, καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται» τοὺς ὅποιους πέμπων εἰς τὸ κήρυγμα ἔλεγε, «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι» Μὴ φοβηθῆτε δασιλεῖς, μὴ φοβηθῆτε ἡγεμόνας μὴ φοβηθῆτε ἀρχοντας καὶ ἔξουσιαστας μὴ φοβηθῆτε οὔτε ἀλλον, οὐδὲ αὐτὸν τὸν διάδοιλον· ἀλλὰ φοβήθητε τὸν Θεόν, δοτις ἔξουσιάζει οὐ μόνον τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι, ὥρμησαν θαρραλέως, εἰς τὸν κένδυνον. Ἐκουσίως ηὔτοι μόλησαν ὡς ἄκκην ἀρνία εἰς τὸν λύκους, μὴ φοβηθέντες τελείως αὐτούς, οὐδὲ τὸν πατέρα τους τὸν διάδοιλον· ἀλλὰ τὸν Θεὸν μόνον ἐφοβοῦντο, αὐτὸν ἔτρειψαν, αὐτὸν δχι μόνον ἔφριττον ἀλλὰ καὶ ἀγαποῦσαν. Καὶ οἱ μὲν αὐτοί, ἔχοντες παράδειγμα τὸν διδάσκαλόν τους, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, αὐτὸν ἐμιμοῦντο, καὶ οὕτως ἐδίδασκον καὶ τοὺς λοιπούς, τιθέντες παράδειγμα τὸν ἐκαυτόν τους τοῖς πᾶσι, καὶ αὐτοὺς πάλιν ἐζήλωσαν καὶ ἐμιμήθησαν καὶ οἱ καθεξῆς θεῖοι ποιεῖνες καὶ ἀρχιερεῖς, ὃν εἰς ἐστι καὶ ὁ σῆμασσον ἐπαγνούμενος καὶ ἐσταύρωμενος σημειωφόρος καὶ μέγας πατὴρ ἡμῶν ἐνδοξός Μόδεστος. Οστις θὲν ἐπειδύῃσε τὰ γῆδέκα τοῦ κόσμου, οὔτε πλοῦτον, οὔτε ὑπερηφάνειαν,

οῦτε, ἄλλο τι τοῦ ματαίου τούτου θίου, ἀλλὰ μόνον τὸν Χριστὸν ἡγάπησεν, αὐτὸν ἐφαντάζετο, αὐτὸν ἐπεθύμει καὶ ἔλεγε : πότε ἀναλύσω, καὶ σὺν Χριστῷ ἔσομαι ; Καὶ ὅχι μόνον τὰς γῆδονάς ἐμίσει τὴς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἴδιαν ζωήν, καὶ τόσον ἐμίσησεν αὐτὴν τὴν φεύτικην ζωήν, διοῦ καθ' ἐκάστην ἐξόλης του ψυχῆς ἔλεγεν : οἵμοι, ὅτι γίνεται μοι ἐμακρύνθη. Καὶ καθὼς εἶπον, ἄλλο δὲν ἐπεθύμει παρὰ μόνον τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του τὰ πάντα πρόσκαιρα καιτεφρόνησε, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ἀφῆσε καὶ βασιλεια, καὶ τιμὴν καὶ ὑπερηφάνειαν καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν. Διὰ τὸν Χριστὸν δὲν ἐφοβήθη τὸν παράνομον καὶ ἀσεβῆ βασιλέα, οὔτε τὰ δυά κολαστήρια ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ ἔχων εἰς τὸν γοῦν του, αὐτὸν τὸν ἀληθῆ Βασιλέα, τὸν Κύριον γημῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόσον θαρραλέως ἐπαρρησιάσθη εἰς τὸν ἀσεβῆ βασιλέα καὶ τόσον ἀφόβως τὸν ἀπεκρίνετο. Ὅσαν γὰρ διαλέγεται τις μὲν μωρὸν παιδίον.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ γίλθεν ἐκεῖνο τὸ ἀσεβὲς πρόσταγμα, καὶ διελαλήθη εἰς τὸν κόσμον ἐκείνη γίλθεος προσταγή, ὅτι τιγάς γὰρ μὴ πιστεύῃ τὸν Χριστόν εἰδὲ γὰρ προσμένη κινδύνους φρικτούς, καὶ μὲ τὴν προσταγὴν αὐτὴν γίτοιμάζετο κάθε εἰδος τιμωρίας καὶ κολάσεως, καὶ δλοι οἱ κρίται καὶ οἱ ἀρχοντες, μεγάλου θυμὸν ἔπιγεον διὰ τοὺς χριστιανούς καὶ ἀγαρίθμητα εἰδη βασάνων ἐφεύρισκον οἱ μιαροί.

Ἄγαπτον μεγάλας πυρκαϊάς, ξίφη καὶ σπαθιά γίκόνιζον, σταυρῶνς ἔστεγαν, λάκκους καὶ χάσματα ἔσκαπτον, ἔκκιμναν τροχοὺς κατασκευασμένους μὲ διάφορα τιμωργτικὰ ὅργανα, ῥαβδία καὶ ξύλα ἐτοίμαζον, καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα ἐπιγέουν μόνον διὰ τοὺς χριστιανούς. Καὶ ἄλλοι μὲν χριστιανοί μὴ ὑποφέροντες γὰρ μαρτυρήσουν ἐφευγον, καὶ ἄλλοι φοβούμενοι πάλιν, ἔκαμπον ὑπακοήν εἰς τὸν βασιλέα οἱ ἀσύνετοι καὶ πάλιν ἄλλοι ἐστέκοντο ἀγδρειομένοι καὶ σταθερόψυχοι ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτυροῦσαν οἱ εὐλογημένοι. Τότε λοιπὸν μέγας φόβος καὶ μέγας τρόμος γίτον εἰς τὸν κόσμον· τότε μαγθάγοντες οἱ ἀσεβεῖς ἀρχοντες, ὅτι δὲ θεῖος Μόδεστος ἔστερέωνε τοὺς χριστιανούς εἰς τὴν εὐσεβή πίστιν, ἐσυμβουλεύθησαν ἀναμεταξύ τους λέγοντας. Ἐάν γικήσωμεν τὸν πατερένα καὶ δοσκόν, εὔκολον εἶνε γὰρ γικηθοῦν καὶ τὰ πρόσθατα. Καὶ εὐθὺς ἀρπάσαντες ὡς λύκοι τὸν ἀγιον, τὸν παρέστησαν εἰς τὸ κριτήριον, φανερώνοντές του τοῦ Βασιλέως τὰ γράμματα, καὶ παρακινοῦντές τοι γὰρ ὑπακούη, καὶ γὰρ κάμη τὸ προστατόμενον. Ο δὲ ἀγιος, ἐλευθέρος τῇ φωνῇ εὐθαρσῶς καὶ ἀγδρείως μὴ φοβηθεὶς διὰ τὰ

δσα κολαστήρια ήτον ἔτοιμα παρόν, ἀπεκρίθη καὶ ἀφόβως λέγει : Χριστιανὸς εἰμι : "Ω μακαρία γλῶσσα, ὡ εὐλογημένογ στόμα, δπου ἐξεφώνησε τοιαύτην φωνήν! ἀπ' αὐτὴν τὴν φωνὴν δ ἀήρ ήγιάσθη, οἱ ἄγγελοι ἀκούσαντες μεγάλως ἔχάρησαν, δ δὲ διάβολος μεγάλως ἐτραυμασίσθη· καὶ δ Κύριος ἥμων Ἰησοῦς Χριστός, εὑθὺς ἐποίησε τὸν στέφανον." Αφόβως λοιπὸν καὶ μεγαλοφώνως ἔλεγε : Χριστιανὸς εἰμι : "Ο δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ἐθαύμασε πολλὰ τὴν παρρησίαν τοῦ ἀγίου, καὶ ἀρχῆς πρῶτον μὲν μὲ κολακεῖας, βαστερον δὲ καὶ μὲ φοβερισμούς, καὶ τελευταῖον μὲ διάφορα μαρτύρια. Ο δὲ ἄγιος μὴ βάνωντας εἰς τὸν νοῦν του τελείως τὰ τοιαῦτα, ἔκαμνε τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τὸν λέγοντα : μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεύοντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι : Καὶ οὕτω τελειώθεις δ ἄγιος διὰ τοῦ μαρτυρίου ἐλαβε διπλοῦν στέφανον καὶ τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ μαρτυρίου. Χαῖρε λοιπὸν χαῖρε, ἔνδοξε Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μόδεστε, χαῖρε λέγω δπου ἡκολούθησκε τῷ διδασκάλῳ σου Χριστῷ τῷ λέγοντι «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κάγῳ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Χαῖρε ἔνδοξε Ἱερομάρτυς, δπου ὡς φλυαρίας καὶ μωρολογίας ἐνόμισες τὰς κολακείας τοῦ βασιλέως. Χαῖρε δπου εἰς οὐδὲν ἐλογίσω τοὺς φοβερισμούς καὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτοῦ, δπου ἐνόμισες τὰς κολάσεις καὶ τὰ φρικτὰ μαρτύρια ὡς τῶν μικρῶν παιδίων παίγνια. Χαῖρε ἔνδοξε Ἱερομάρτυς δτι ἡξιώθης ὑπὲρ τοῦ δνόμικος τοῦ Χριστοῦ θανατωθῆγαι· δτι προέκρινας τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια. Χαῖρε λέγω, δτι βλέποντές σε οἱ ἄγιοι ἄγγελοι ἀγδρείως ὑπομένοντα τὰς κολάσεις μεγάλως ἔχαιρον, καὶ εὐφραίνοντο· χαῖρε, δτι βλέποντές σε οἱ μιαροὶ δκίμονες κατ' αὐτῶν ἀριστεύοντα, ἀμέτρως ἐλυποῦντο. Χαῖρε, δτι, δ Κύριος ἥμων ἀποδεξάμενός σε, ὡς ὑπὲρ τοῦ δνόμικος αὐτοῦ θανατωθέντα, σὲ ἐστεφάνωσε, καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ σὲ ἡξίωσε λέγων «Εὖ δοῦλε, ἀγαθὲ καὶ πιστέ, εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» Χαῖρε δτι σὲ ἀνέδειξε βρύσιν θαυμάτων. Χαῖρε δτι ἔλαβες χάριν ἐκ Θεοῦ ιατρεύειν πάθη ψυχῶν τε καὶ σωμάτων. Καὶ πέλιν ἐρῶ χαῖρε δτι ιατρεύεις ἀγίατα πάθη ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. Χαῖρε δτι κατοικεῖς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Λοιπὸν καὶ ἥμας τοὺς δεύλους σου, τοὺς δοξολογοῦντάς σε, καὶ πανγυρίζοντας, καὶ κατ' ἔτοις ἔορτάζοντας τὴν παναγίαν σου μηνήν, ἐλευθέρωσον παντοῖων ἀρρωστημάτων, καὶ λύτρωσαι πάντων τῶν ἐπηρειῶν τοῦ πονηροῦ. Ἐλευθέρωσον τὸ ἔθνος μας ἀπὸ παντὸς ἔχθροῦ ἔρατου καὶ ἀοράτου, ἀπὸ πάσης δικούλικῆς ἐπηρείας καὶ σατανικῆς ἐνεργείας· καὶ δὸς ἥμην εἰρήνην βαθείαν, καὶ εἰρηνικὴν κατάστασιν.

Ἡμεῖς δὲ ὅπου ἀκούομεν καθ' ἐκάστην τοὺς δίους τῶν ἀγίων μας καὶ τὰ μαρτύρια, ἃς μιμηθῶμεν τὴν ἀγίαν αὐτῶν ζωὴν, καὶ δὲ ἀγωνισθῶμεν ώς καλοὶ στρατιῶται Χριστοῦ, ἔως ὅπου ἔχομεν καιρόν, καὶ δὲ τῇζεύρωμεν ὅτι δὲν ἀγωνίζομεν διὰ νὰ λάδωμεν πρόσκαιρον δόξαν καὶ τῷην τούτου τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καπιάζομεν διὰ νὰ συγχωρηθοῦν αἱ ἀμαρτίαι μας, καὶ διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς παντοτεινὴν ζωὴν, καὶ διὰ νὰ μινωμεν καὶ μέσαν ἀρετῆν, δὲ μὴ ὑπερηφανεύομεν, ἀλλὰ νὰ εἴμεθα ταπεινοὶ εἰς ὅλα μας τὰ ἔργα.

"Ἄς μὴ μεριμνῶμεν καὶ δὲ μὴ φροντίζομεν μόνον διὰ τὰ σωματικὰ ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ πνευματικά, καὶ τὴν ἐλπίδα μας ὅλην δὲ τὴν ἔχωμεν πρὸς τὸν Θεὸν μόνον, διὰ νὰ μᾶς δυναμώσῃ γὰρ τελειώσωμεν ἐναρέτως τὴν ζωὴν μας.

"Ἄς μισήσωμεν δοσον ἡμποροῦμεν τὴν ἀμέλειαν καὶ δικηρίαν, ἐπειδὴ λέγει ὁ ἄγιος Ἀπόστολος «έπικατάρχος δὲ μιελῶν τοῦ καλοῦ ἔργου» δὲ μισήσωμεν πᾶσαν κακὴν γνώμην, καὶ τὸν κατηραμένον φθόνον, δὲ μισήσωμεν τῆς σαρκὸς τὴν εὐπάθειαν, καὶ δὲ ἐπιμεληθῶμεν δοσον ἡμποροῦμεν διὰ τὴν ψυχήν μας· καὶ ἔως ἔχομεν καιρὸν εἰς ταύτην τὴν ζωὴν δὲ μετανοήσωμεν, δὲ κλαύσωμεν τὰς ἀμαρτίας μας. "Ἄς ἀλλάξωμεν τὴν τρυφηλὴν ζωὴν, δὲ μὴ εἴμεθα δεδουλομένοι εἰς τὴν κατηραμένην κοιλίαν, ἐπειδὴ λέγει ὁ Ἀπόστολος «δὲ δὲ Θεὸς καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὰ φαγητὰ καταργήσει» "Ἄς ἡσυχάσωμεν λοιπόν· δὲ μὴ γυρεύωμεν ἀκαΐρα νὰ ἀπολαμβάνωμεν τὰς κακάς μας δρέξεις, ἐπειδὴ ὕστερα θέλομεν μεταγοήσει χωρὶς ὅφελος καὶ θέλομεν πονέσαι κατὰ πολλά. "Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν τὸν φόρον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ αὐτὸς θέλει μᾶς φυλάξει, δὲ φυλάξωμεν τὰς παραγγελίας του καὶ τὰς ἐντολάς του, αἱ δποῖαι δὲν εἶνε βαρεῖαι· ἀλλὰ ἐλαφραῖ, καὶ θέλουν μᾶς διηγήσει εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πάντοτε τὰς ἀρετὰς νὰ στοχαζώμεθα, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀγάπην, καὶ αὐτὰς νὰ κάμνωμεν.

Νὰ εἴμεθα ταπεινοί, καὶ ὅχι αὐθάδεις, νὰ μὴ εἴμεθα φθογεροί, ὑπερήφανοι, οὔτε λαίμαργοι, νὰ μὴ ἀγκαπῶμεν χωρατά, ή αἰσχρὰ λόγια, καὶ παιγνήδια, καὶ μωρολαγήματα, εἰς τὰ δποῖα δὲν Θεὸς δργίζεται, δὲ δὲ διάβολος χαίρεται, καὶ ἡμεῖς δὲς ζήσωμεν εἰρηνικῶς καὶ ἐναρέτως ἐκεῖνοι ἔχουσαν τὸ αἷμα τους, καὶ ἡμεῖς δὲς χύσωμεν δάκρυα. Καὶ οὕτω πολιτευόμενοι καὶ ζῶγτες ἐνκρέτως καὶ διάσιως, θέλομεν ἀξιωθῆ καὶ τῆς διατίλείας τῶν οὐραγῶν, ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, φησὶ δέξα καὶ τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

αψέρ' (1762) διὰ χειρός καὶ πόνου Κυρίλλου Ιερομονάχου.

BIOΣ

Καὶ πολιτεία καὶ μαρτύριον τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν
Τερομάρτυρος καὶ θαυματυργοῦ Μόδεστου Πατριάρχου
Τεροσολύμων.

Ο μέγας οὗτος πατήρ, καὶ θαυματουργὸς Μόδεστος ἦτο ἀπὸ τὴν
Ἀναιολήν, ἀπὸ μίαν πόλιν καλουμένην Σεβάστειαν. Οἱ γονεῖς του ἦτον
εὐσεβεῖς καὶ δρθόδοξοι, καὶ δὲ μὲν πατήρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Εὔσεβειος, ἢ
δὲ μήτηρ Θεοδούλη· ἡ δοποῖα μὲ τὸ νὰ ἦτο στείρα καὶ ἀτεκνος παρε-
κάλει τὸν Κύριον, διὰ νὰ τοὺς δοθῇ τέκνον· καὶ ἐπήκουσεν ὁ Θεὸς
τὴν δέησιν αὐτῶν, καὶ ἐγένησαν τοῦτον τὸν μέγαν Μόδεστον, μετὰ
τεσσαράκοντα ἔτη τοῦ γάμου αὐτῶν. Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔβασι-
λευεν ὁ Μαξιμιανός, δστις μὲ τὸ νὰ ἦτο εἰδωλολάτρης μέγαν διωγμὸν
ἐκίνησε κατὰ τῶν χριστιανῶν, τότε ἐπρόδωσαν καὶ τὸν πατέρα τοῦ
ἀγίου Μόδεστου πῶς εἶνε χριστιανός, καὶ πιάνοντές του, τὸν ἔδεσαν
ἰ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν. Καὶ ἡ Θεοδούλη ἡ μήτηρ τοῦ ἀγίου,
μανθάγοντάς το ἐπῆρε τὸν Μόδεστον, διοῦ τὸν εἶχε δρέφος μικρόν,
καὶ ἐπῆγε καὶ αὐτὴ μὲ τὸ παιδί μέσα εἰς τὴν φυλακήν· καὶ ἐκεὶ ἐκα-
μαν προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐτελειώθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ οἱ
δύο τους. Καὶ τὸ πρωτὸν ἐλθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τὴν φυλακήν διὰ νὰ
εὐγάλουν τοὺς ἀγίους νὰ τοὺς τιμωρήσουν, τοὺς εὔρον καὶ τοὺς δύο ἀ-
πεθαμένους· καὶ τὸ παιδίον ἀναμέσον αὐτῶν κλαυθμηρίζον, καὶ πέρ-
νοντες το, τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν δασιλέα Μαξιμιανόν, καὶ ἦτο τότε μη-
μῶν πέντε, καὶ ὁ δασιλεὺς βλέπων τὸ παιδίον, εῦμορφον καὶ χαρούμε-
νον τὸ ἔδωσεν ἑνὸς ἀρχοντός του, διὰ νὰ τὸ τρέψῃ μὲ ἐπιμέλειαν,
ἔως νὰ αὐξηγήθῃ καὶ τότε νὰ τὸ κάμουν κανδηλάπτην τῶν Θεῶν των.
Εἰς αὐτὸν τὸν ἀρχοντα λοιπὸν ἐτράφη καὶ ηὔξηγηθη ὁ ἄγιος, καὶ ἔμαθε
πῶς ἔγινε, καὶ πῶς ἐκατεστάθη, καὶ τίνες ἦτον οἱ γονεῖς του, καὶ πῶς
ἀπέθαγον διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν ἔγινε ὁ ἄγιος δέκα
τριῶν χρόνων, εὔρεν ἔνα χριστιανὸν ἀνθρώπον, διοῦ ἦτον κεκρυμμένος
διὰ τὸν φόδον τοῦ δασιλέως, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ἐδιδάχθη
καὶ ἔμαθε τὴν ἀληθῆ πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁμως πολλὰ ἐλυπεῖτο, καὶ
ἀδημογοῦσε πῶς εὑρίσκετο μαζὺ μὲ εἰδωλολάτρας ἀνθρώπους, καὶ καθ-
ῆμέραν ἐπῆγαινεν εἰς τὸ μνῆμα τῶν γονέων του, καὶ ἐκλαίεν ἐκεὶ πολ-
λά, καὶ τοὺς παρεκάλει νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τοὺς ἀθνικούς· καὶ
ἐκεὶ ἔτυχεν ἔνας χριστιανός, διοῦ ἤρχετο ἀπὸ τὰς Ἀθήνας δστις ἦ-
το χρυσοχόος, καὶ βλέπων τὸν ἄγιον τὸν ἡρώτησε, διατὶ ἐκλαίεν ἐκεὶ

τόσον πολλά, καὶ ὁ ἄγιος τοῦ εἶπε τὰ συμβάντα ὅλα· τότε τὸν ἐπῆρεν ἔκεινος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ τὸν ἐπῆρεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τὸν ἔδωσε τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ ὁ Ἀρχιερεὺς τὸν ἐβάπτισε καὶ τὸν ἐδίδαξε, καὶ ὅταν τὸν ἐβάπτιζεν ἔβλεπεν ὁ Ἀρχιερεὺς ἕνα στύλον πυρὸς καὶ ἥτου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἔως εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Μόδεστου· καὶ ἀφ' οὗ ἐβαπτίσθη λάτρευσε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Χρυσοχόου, ὅποι. εἶχε μεγάλην ἀσθένειαν, καὶ ἐκινδύνευεν εἰς θάνατον, κάμψωντας προσευχὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν του. Ὁμοίως λάτρευσε καὶ ἔνα δαιμονισμένον. Καὶ εἰς δλίγον καιρὸν ἀπέθυνεν ἡ γυνὴ τοῦ χρυσοχόου, καὶ εἰς δλίγας ἡμέρας ἐκινδύνευσεν εἰς θάνατον καὶ αὐτὸς ὁ χρυσοχόος, καὶ ἔκαμε διαθήκην, ὅτι ὁ Μόδεστος νὰ τὸν κληρονομήσῃ μαζὲ μὲ τὰ παιδιά του τοὺς δύο του υἱούς, καὶ αὐτὸς μὲν ἐτελεύτησεν ὁ δὲ Μόδεστος δὲν ἦθέλησε νὰ λάθῃ τελείως ἀπὸ τὴν κληρονομίαν, ἀλλὰ τὰ ἐμοίρασε χαρίζωντάς τα ὅλα εἰς τοὺς υἱούς τοῦ χρυσοχόου, καὶ δὲν ἐκράτησεν οὔτε ἔνα δδολόν. Αὐτὸς δὲ ἐπῆρεν ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἔβισκε τοὺς δόξας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔζη ὡσὰν ἔνας ἀσκητὴς πτωχός. Ὁμως ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα δηποῦ ἔκαμεν εἰς τοὺς δόξας καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. ὡσὰν δποῦ λάτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν, δλοι οἱ ἀνθρωποι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν ὡς ἄγιον, καὶ οἱ δύο υἱοὶ τοῦ χρυσοχόου, βλέποντας πῶς τιμοῦν τὸν ἄγιον ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, ἐφθόνησαν κατὰ πολλά, καὶ λοιπὸν ἐπροφασίσθησαν πῶς τάχα μέλλουσι νὰ ὑπάγωσιν διὰ πραγματείαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ οὕτως ἐπῆραν καὶ τὸν ἄγιον μαζὺ τους, καὶ πηγαίνοντες ἔκει τὸν ἐπούλησαν ὡσὰν σκλάδον, καὶ ἔνα ἀπιστον ἀρχοντα, δστις μὲ τὸ νὰ ἥτο κακότροπος καὶ διεστραμμένος ἀνθρωπος, πολλὰ ἐτυράννιζε καὶ ἐτιμωροῦσε τὸν ἄγιον ἔως ἐπτὰ χρόνους, ὁ δὲ ἄγιος κάμψωντας μεγάλην ὑπομονὴν καὶ παρακαλῶν μετὰ δακρύων τὸν Θεὸν τὸν ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὸν ἔκαμνε πιστὸν χριστιανόν, καὶ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ μεγάλην ἀρρωστίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐπῆρεν ὁ ἄγιος εἰς τὸ ὅρος Σινᾶ, διὰ νὰ προσκυνήσῃ καὶ ἀπ' ἔκει ἐπῆρεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔκεινας ταῖς ἡμέραις ἐτελεύτησεν ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων· καὶ οἱ ἔκει χριστιανοὶ εἶχον συνήθειαν ὅταν ἥθελον νὰ κάμουν Πατριάρχην, νὰ παρακαλῶσι τὸν Θεόν, νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ ποῖος ἥτον ἀξιος. Είτα ἐπῆρεν δλοι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ δποιος ἥθελεν ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν προσευχὴν του, ἔκεινον ἔκαμναν Πατριάρχην. Οὕτω λοιπὸν ἔκαμψαν καὶ τότε· καὶ πηγένωντας καὶ ὁ ἄγιος Μόδεστος καὶ κάμψων-

τας προσευχήν, εὐθὺς ἀνοίχθησαν αἱ θύραι τῆς ἐκκλησίας καὶ οὕτως ἐ-
πίασαν δλοις οἱ Χριστιανοὶ τὸν ἄγιον καὶ τὸν ἔκαμπν ἀρχιερέα καὶ
ποιμένα τους διεξάζοντες τὸν Θεόν. Καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν τόσον ἐ-
δόθη ὁ ἄγιος εἰς τὴν ἀρετήν καὶ εἰς τὴν ἀσκησιν, δπου ἡξιώθη ἀπὸ
τὸν Θεόν καὶ ἔκαμψε θαύματα παράδοξα, καὶ λάτρευε πᾶσαν ἀσθένειαν
καὶ πᾶν πάθος, δχι μόνον τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων ζώων.
Καὶ ἀπὸ τὰ θαύματα τὰ πολλὰ δποῦ ἔκαμψε, ἐφημίσθη ὁ ἄγιος παν-
ταχοῦ καὶ μερικοὶ κακότροποι ἐθνικοὶ καὶ ἔδραῖοι ἐφθόνησαν καὶ τὸν
ἐπρόδωσαν εἰς τὸν βασιλέα, λέγοντες πῶς τὰ θαύματα δποῦ κάμψει ὁ
Μόδεστος εἶνε μὲ μαγικὴν τέχνην καὶ μάλιστα θρίζει καὶ ἀτυπάζει
τὰ εἰδωλα καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ταῦτα.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη, καὶ ἔστειλεν εὐθὺς
πεντήκοντα στρατιώτας νὰ τὸν δέσουν καὶ νὰ τὸν φέρουν, ἐμπροσθέν
του· καὶ οὕτως ἔγινε· καὶ βλέποντάς του ὁ βασιλεὺς, θεωρητικὸν καὶ
σεβάσμιον, εἰπέ του· εἰπέ μας Μόδεστε τὴν ἀλήθειαν, πόθεν σοῦ ἐδό-
θη τόση δύναμις νὰ κάμψῃς θαύματα τόσα; καὶ διατί θρίζεις τοὺς
Θεούς μου τὰ εἰδωλα, καὶ διδάσκεις τοὺς ἀνθρώπους νὰ φεύγωσιν ἀπὸ
τὰ εἰδωλα καὶ νὰ προσκυνῶσι τὸν Χριστόν; Καὶ ὁ ἄγιος ἀπεκρίθη·
Βασιλεῦ! τὰ εἰδωλα ποῦ προσκυνεῖς δὲν εἶνε θεοί ἀλλὰ δαιμονίες, καὶ
διὰ τοῦτο διδάσκω τοὺς ἀνθρώπους νὰ μὴ προσκυνοῦν τοὺς δαιμονίας
ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ Θεόν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ποιητὴν τοῦ οὐ-
ραγοῦ καὶ τῆς γῆς· αὐτὸς μὲ ἐδωσεις καὶ τὴν χάριν αὐτὴν νὰ κάμψῃ
θαύματα. Καὶ σὲ διδάσκω, καὶ σὲ παρακινῶ καὶ ἐσένα βασιλεῦ, νὰ
ἀφήσῃς αὐτὰ τὰ μιαρὰ εἰδωλα καὶ νὰ γίνῃς χριστιανὸς νὲ πιστεύσῃς
εἰς τὸν Θεόν μου τὸν ἀληθινὸν δπου εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἀκού-
σας ταῦτα ὁ βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμώθη καὶ ἐπρόσταξεν εὐθὺς καὶ ἐδε-
σαν τὸν ἄγιον εἰς τὰς οὐρὰς τῶν μουλαρίων δποῦ ἦτο κατὰ πολλὰ
ἄγρια διὰ νὰ τρέχουν νὰ καταξεσχίζεται ὁ ἄγιος ἀπὸ τὰς πέτρας
συρόμενος θιαίως εἰς τὴν γῆν. Ὁμως εὐθὺς δποῦ ἀρχισαν νὰ τρέχουν
τὰ μουλάρια εὑρέθη ὁ ἄγιος λυμένος, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένα ουκόν.
Βλέπωντας διαβαίνεις τοῦτο, ἐθαύμασε πολλὰ καὶ ἔλεγε δτι μὲ μια-
γείαν ἔκκειν αὐτό· καὶ προστάζει πάλιν διαβαίνεις νὰ τοῦ δέσουν τὰς
χειρας καὶ νὰ τὸν δέσουν εἰς τὰ μουλάρια ὡς καὶ τὸ πρῶτον· καὶ ἀφ’
οὐ τὸν ἐδεσαν εἰς αὐτὰ τὰ ἥναγκασαν νὰ τρέξουν μὲ μεγάλην
δριμήν. καὶ ὁ ἄγιος συρόμενος οὕτως ἐλεεινῶς, ἐψαλε λέγων, «τις Θεὸς
μέγας ὃς ὁ Θεὸς γῆμῶν; σὺ εἰ ὁ Θεὸς δποῖων θαυμάσια μόνος» καὶ
εἰς δλίγην ὥραν ἐσταυμάτησαν ἀφ’ ἑαυτοῦ των, καὶ ὁ ἄγιος ἐστέκειο

δρθιος χωρίς νὰ γηγε τελείως θλαιμένος καὶ ψάλλων τῷ Θεῷ. Τιδών δὲ διασιλεὺς ἔτι δὲν ἔπαθε τίποτε κακὸν διὰγιος μήτε τότε, πολλὰ ωργίσθη· καὶ ἐπρόσταξε καὶ ἔφεράν ἐκεῖ παρών καρφία δέξυμητερά, καὶ τὰ ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδους τοῦ ἀγίου ὑπὸ κάτω καὶ οὕτω τὸν ἐσύκωσαν ὄρθον, καὶ τὸν ἐβίασαν δέργοντές τον διὰ νὰ τρέχῃ νὰ διάγῃ ἔως τρία μίλια. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν διάσαγον τελείως κανένα κακὸν διὰγιος δὲν ἔπαθε.

Ωστε διποῦ διάποντας διασιλεὺς πολλὰ ἐθαύμασε· καὶ ἐπρόσταξε πάλιν καὶ ἐστρωσαν εἰς τὴν γῆν ἀκάνθια σιδηρένια ἀκανθωτὰ καὶ δέξυμητερά, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἐβίαζαν τὸν ἀγιον νὰ περιπατῇ ἔνα μίλιον.

Καὶ οἱ μὲν τύραννοι ταῦτα ἔκαμψον, δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδυνάμινε τὸν ἀγιον δίδωντάς τον ὑπομονὴν εἰς τὰ δάσανα. Λοιπὸν διάποντάς τον διασιλεὺς, πῶς δλα τὰ μαρτύρια τὰ γικᾶ, ἐθαύμαζε καὶ δὲν ἤξευρε πλέον τὶ νὰ κάμῃ. Τότε ἦλθον οἱ ἔβραῖοι καὶ εἶπον. Πρόσταξε, ὡς διασιλεῦ, νὰ τὸν λιθοβολήσωμεν διὰ νὰ χαθῇ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ἐλευθερωθῇς καὶ σύ. Καὶ ἤρεσε τοῦ βασιλέως, καὶ εὐθὺς ἐπρόσταξε, καὶ εὐγάνοντές τον ἔξω τὴν πόλεως ἐλιθοβόλουν. Ο δὲ ἀγιος ἐστέκετο ὄρθιος, ἔχων τὰς χεῖρας ὑψηλὰ καὶ ἐπροσηύχετο καὶ ἀπὸ πρωτὶ ἔως τό μεσημέρι τὸν ἐλιθοβόλουν οἱ σκληροτράχηλοι Ἰουδαῖοι, διμως τελείως οὔτε μία πέτρα δὲν ἔπηγεν ἐπάνω του, νὰ τοῦ διαρέσῃ, ὥστε διποῦ ἐθαύμαζον δλοις τους, μὴ ἤξεύροντες πλέον, οὔτε τὶ νὰ εἴποιν, οὔτε τὶ νὰ κάμουν· καὶ τὴν ἀλλην ἡμέραν ἔδαλαν τὸν ἀγιον, μέσα εἰς ἓνα λέβητα, δστις ἦτο γεμάτος μολύδι, καὶ ἀνάψαντες ὑποκάτω φλόγα τὸν ἔβραζαν μίαν ἐβδομάδα, διμως διὰγιος τελείως κανένα κακὸν οὔτε τότε δὲν ἔπαθε, καὶ διάποντές τον ἔξεπλάγησαν, καὶ πέργοντες αὐτόν, τὸν ἔπηγαν εἰς τὸν διασιλέα τους, καὶ θεωρῶντας αὐτὸν διασιλεὺς ἀπὸ τὴν λύπην του δλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ, ὥστην διποῦ δὲν ἤμπόρεσε νὰ τὸν γικήσῃ. Καὶ λοιπὸν προστάξει· καὶ ἐτρύπησαν μίαν κολώναν καὶ ἔσφιξαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν τρύπαν τὰς χεῖρας τοῦ ἀγίου, καὶ ξεγυμνώσαντες αὐτὸν τοῦ ἔχυναν εἰς τὸ κορμί του δρασμένον μολύδι, καὶ τριγύρω του ἀγαψάν φλόγα μεγάλην καὶ ἔδλασφήμουν τὸν ἀγιον λέγοντές τον, μάγον καὶ γόντα. Καὶ πάλιν διμοίως διὰγιος Μόδεστος οὔτε εἰς τὸν νοῦν του τὰ ἔδανε ταῦτα· ἐπειδὴ γε μὲν κολώνα ἐσχίσῃ καὶ γε πυρκαϊὰ ἐσθέσθη τελείως, καὶ διὰγιος ὑψώνωντας τὰς χεῖρας του ἀνω εἰς τὸν οὐρανὸν ηὔχαριστει τὸν Θεόν. Τιδόντες δὲ ταῦτα οἱ ἀσεβεῖς ἔφριξαν καὶ ἐφοδήθησαν, διμως δὲν ἔ-

πίστευσέ τις ἀλλού ἔμενον εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἔκραζον λέγοντες· ἔλα
Μόδεστε μαζύ μας καὶ κάμε θυσίαν εἰς τοὺς θεούς μας καὶ ὑπάκου-
σε εἰς τὸν βασιλέα μας, διὰ γὰρ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ κολαστήρια ὅ-
που ἐτοιμάζεις διὰ τὸν βασιλεὺς διὰ ἐσένα. Καὶ ὁ ἄγιος ἀκούσας ταῦτα εἶπεν:
Ἐγὼ ἔνα Θεὸν ἔμαθα νὰ προσκυνῶ καὶ νὰ λατρεύω, τοὺς δὲ θεοὺς ὅποι
ἐσεῖς ὡς ἀγνωστοὶ προσκυνᾶτε, μαζύ μὲ σᾶς τοὺς ὑδρίζω καὶ τοὺς ἀγα-
θεματίζω. Ταῦτα ἀκούσαντες καὶ μεγάλως θυμωθέντες ἔβαλλον τὰς χει-
ρας του καὶ τοὺς πόδας του εἰς τὸ βαρὺ ἔύλον ἐκεῖνο, δπου ἔινουν τοὺς
κλέπτας, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα του χύνουσι μολύβι θρασιένο. Τε-
λείως δην ἦγγιζεν εἰς τὸν ἄγιον τὸ μολύβι, καὶ πολλὴ θαυμάζον-
τες εἰς ταῦτα δὲν ἥξευρον πλέον τι νὰ κάμουν καὶ ὑστερον ἐπίασαν
καὶ ἀλειψαν τὴν ἱερὰν κεφαλὴν του ἄγιου μὲ πίσσαν καὶ λάδι, καὶ ἐ-
βαλλαν πῦρ, καὶ οὕτω μὲ ἀγαμμένην τὴν κεφαλὴν του τὸν ἥξευρον θιαίως
εἰς τὸν κόσμον διὰ μέσου τῆς πόλεως. Ταῦτα βλέποντες καὶ οἱ λοιποὶ
ἄνθρωποι τῆς πόλεως ἥγχανάκτησαν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τὸν ἐκατη-
γόρουν φανερῶς. Μαγθάνωντας δὲ ταῦτα διὰ τοῦ βασιλεὺς μεγάλως ἐθυμώ-
θη, ἐπειδὴ εἶδεν δτι ἔγινε μεγάλη στάσις καὶ σύγχυσις διὰ τὸν ἄγιον,
καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἄρχοντας τῆς βασιλείας του καὶ τοὺς μεγιστά-
νας καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Τὶ λέγεται διὰ τὸν Μόδεστον; Τὶ νὰ τὸν κάμω-
μεν; νὰ τὸν θανατώσωμεν ἢ νὰ τὸν ἀφήσωμεν; ἐὰν τὸν ἀφήσωμεν δλος
ὁ κόσμος θέλει πιστεύσει εἰς τὸν Θεόν του, ἐπειδὴ ἥξεύρουν δλοι πῶς
ἀπὸ δσα κακὰ καὶ μαρτύρια του ἐκάμαρεν κανένα δὲν τὸν ἐβλαψεν,
ἀλλ’ δλα τὰ ἐνίκησε καὶ λοιπόν, συλλογισθῆτε τὶ νὰ τὸν κάμωμεν;
Ταῦτα εἶπεν διὰ τοῦ βασιλεὺς καὶ οἱ ἄρχοντες ἀπεκρίθησαν· Βασιλεῦ· μὴ
προστάζεις ἄλλο τι διὰ τὸν Μόδεστον, ἀλλὰ νὰ κοπῇ ἡ κεφαλὴ του·
καὶ ἐπρόσταξεν διὰ τοῦ βασιλεὺς εὐθὺς νὰ φέρουν σπαθὶ καὶ δείχνωντας εἰς
τὸν ἄγιον τὸ σπαθὶ λέγει αὐτῷ. Μόδεστε, ἡ μαρτύρησαι γιαν φανερῶς
τὰς μαγείας σου, ἡ νὰ ἥξεύρῃς δτι μὲ τοῦτο τὸ σπαθὶ θέλω προστάξει
νὰ κόψουν τὴν κεφαλὴν σου. Τότε ἀποκριθεὶς δ "Ἄγιος, λέγει τῷ
βασιλεῖ. Ἀληθῶς, διὰ τοῦ βασιλεῦ, σῆμερον θέλεις μοῦ προξενήσει τὴν βα-
σιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἐκεῖνα δποῦ ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐπιθυμοῦσα,
σῆμερον θέλεις μοῦ τὰ προξενήσει. Ἀκούωντας ταῦτα διὰ τοῦ βασιλεύς, καὶ
βλέπωντας πῶς δὲν μετεβλήθη τελείως ἡ γνώμη του ἄγιου, ἔδωκε τὴν
τελευταίαν ἀπόφασιν λέγων. Τὸν Μόδεστον δποῦ δὲν ἥθιέλησε νὰ
πακούσῃ εἰς τὴν βασιλείαν μου, μήτε νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεούς, κε-
λεύω νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. Καὶ ἀκούσαντες ταῦτα οἱ στρατιῶται
ἔλαθον τὸν ἄγιον, καὶ τὸν ἐπῆγαν ἔξω εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὡς ἔφθασαν

εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἐζήτησεν ὁ ἄγιος διώριαν διὰ νὰ προσευχῇθῇ καὶ σταθεῖς κατὰ ἀνατολὰς ἐπροσευχήθη λέγων.

Ο τοῦ φωτὸς δημιουργὸς Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καταξίωσόν με τῆς βασιλείας ἐπιτυχεῖν ὅτι Σὲ Δέσποτα καὶ μόνον ἐπεπόθησεν ἡ ψυχὴ μου, καὶ διὰ τὸ Σὸν ὄνομα, θανάτου καὶ βασάνων ἥλόγησα. Μὴ οὖν ἀνάξιόν με κρίνῃς φιλάνθρωπε τῶν σῶν ἀγαθῶν, ἀλλ’ ἐπάκουσόν μοι τοῦ Σῷ δούλου καὶ πρόσδεξαί μου ταύτην τὴν προσευχήν· δεστις δὲ τὸ ἔμδν ἐπικαλέσηται ὄνομα, καὶ τὴν μνήμην ἔμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἐκτελέσει, βοηθὸς τῷ τοιεύτῳ γενοῦ, καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς αὐτόν· ἀλλ’ ἐμπλησσον τῶν ἀγαθῶν Σου, καὶ δώρησαι αὐτῷ πλούσια τὰ ἐλέη Σου. Ἐτι δὲ τῷ ἐκ πίστεως τοῦ ἔμοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἔμῆς ἀθλήσεως μεμνημένῳ, γένοιτο εὐλογία φιλάγαθε Κύριε δ Θεός μου. Ἀπελαθήτω δὲ καὶ ἀποδιωξάσθω τοῦ οἴκου τοῦ τοιεύτου ἀνδρὸς καὶ πάντων τῶν διατακνισμάτων, καὶ τῶν κτηγῶν αὐτοῦ, πᾶσα νόσος καὶ οἰαδήποτε ἀσθένεια, διὰ τὸ πανάγιον καὶ προσκυνητὸν ὄνομά Σου.

Ναὶ Δέσποτα Ἀγιε, ἐπιδε ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου, ἐπὶ τὴν ἔμὴν προσευχήν, καὶ εὐλόγησον, ἀγίασον, ἐνδυνάμωσον καὶ πλήθυνον τὰ κτήνη αὐτοῦ, ὡς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τοῦ Ἀβραὰμ τὰ ποίμνια, τοῦ τε Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμην.

Καὶ δὲ μὲν ἄγιος ταῦτα εἰπὼν καὶ εὐξάμενος ἔκλινε τὴν κεφαλήν, δὲ δήμιος τὸν ἀπεκεφάλισεν εὐθὺς τότε, ἔχοντος τοῦ Δεκειμδρίου δέκα δικτὼ, ἥμερα Παρασκευῆ. Καὶ τὸ μὲν μαρτύριον τοῦ ἀγίου τοῦτο εἶγε, καὶ οὕτως ἐπολιτεύθη καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ ἄγιος οὗτος Μόδεστος διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἥμιν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρέπει δὲ δημως νὰ εἰποῦμεν καὶ μερικὰ θαύματα τοῦ ἀγίου διὰ νὰ ἡξεύρωμεν πόσην τιμὴν ἐκ Θεοῦ ἔλασσην.

Ἐνας κτίστης εύρισκόμενος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, εἶχε δόδια μερικὰ εἰς τὰ ὅποια ἐσυγέβη ἀσθένεια δυνατή ἐκ τοῦ πονηροῦ διαβόλου, καὶ μὴ δυνάμενος τὶ ποιῆσαι ὁ κτίστης, ἔτρεξεν εἰς τὸν ἄγιον Μόδεστογ, ὅταν ἦτον ζῶν, πρὶν δηλαδὴ νὰ μαρτυρήσῃ· καὶ πηγαίνωντας ὁ ἄγιος εἰς τὸν τόπον ὃπου ἦσαν οἱ θόρεις καὶ εὐλογήσας τούτους, εὐθὺς ἐλαθον τὴν ὑγείαν των· δὲ διάδολος ἔλεγε μεγαλοφώνως· πολλὰ μὲ ἀδικεῖς Μόδεστε, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ κτίστης εἶνε ἴδικός μου, ὁμοίως καὶ τὰ κτήνη του ἴδικά μου εἶγε. Τότε ἐνουθέτησεν αὐτὸν τὸν κτίστην ὁ ἄγιος καὶ εὐλογήσας αὐτὸν τὸν ἐδίδαξεν ὅποῦ νὰ μὴ κάμη πλέον τὸ

θέλημα τοῦ διεκδόλου διὰ νὰ σωθῇ καὶ αὐτὸς καὶ διὰ νὰ μὴ ἀσθενοῦσιν οἱ θόρες του.

Ομοίως καὶ ἔνας πτωχὸς ἀνθρωπος εἶχεν ἔνα μοσχάρι τὸ δόποιον ἐψόφησε καὶ πηγαίνωντας ὁ πτωχὸς εἰς τὸν ἀγιον τὸν παρεκάλεσε γὰρ ἀναστῆσῃ τὸ μοσχάρι του, καὶ κάμηνωντας προσευχὴν ὁ ἀγιος τὸ ἀνέστησεν εὐθύς. Ἔγας δράκων μέγας, ὅφις δηλαδή, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν ἔρημον, καὶ εὑρίσκωντας τόπου ἀριόδιον, κοντὰ εἰς τὴν Ιερουσαλήμ, ἐκάθητο φογεύων καὶ θανατώνων καὶ ἀνθρώπους καὶ ζῶν καὶ τόσον ὁ πιοῦ ἔκλυσεν ὁ δρόμος ἐκεῖνος, καὶ λοιπὸν ἐσυναθροίσθησαν, καὶ εἰς τὸν ἀγιον ἥλθον πολλοὶ ἀνθρωποι καὶ χριστιανοὶ καὶ ἑθνικοί, καὶ ἔλεγον οἱ ἑθνικοὶ ὅτι ἀν φογεύσῃ τὸν δράκοντα ὅλοι νὰ γίνουν χριστιανοί. Ἀκούσας ταῦτα ὁ ἀγιος ἐχάρη καὶ ἥλθεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν τὸ θηρίον, τὸν ἥκολούθησαν καὶ ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, καὶ σταθεὶς πλησίον καὶ ἐμπροσθεν τοῦ δράκοντος ὁ ἀγιος, ἔκαμψε προσευχὴν. Καὶ εὐθὺς ἔγινε σεισμὸς εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον καὶ τελειώνοντας τὴν προσευχὴν του, ἔλαβε τὴν ράδιδον του, καὶ μετ' αὐτὴν ἔκαμψε ἐπάνω εἰς τὸ θηρίον ἔνα σταυρόν, καὶ εὐθὺς ἐνεκρώθη τὸ θηρίον καὶ ἴδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, πολλὰ ἐφοδήθησαν τὸν ἀγιον, καὶ εἰπον, μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Μόδεστου, καὶ δι' αὐτὸν τὸ θαῦμα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Μία γυνὴ χήρα εἶχε πέντε ζεύγη βοῶν, καὶ ἄλλο τι δὲν εἶχε, μόνον αὐτὰ καὶ εἰς αὐτὰ εἶχε τὴν ἐλπίδα της, ἐπειδὴ τὰ ἔδιδεν εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, μὲ μισθὸν καὶ ἐδούλευον· καὶ οὕτως ἐτρέφετο· καὶ εἰς ἔνα καιρὸν ἡσθένησαν καὶ τὰ πέντε καὶ ἐκινδύνευον νὰ ψοφήσουν, καὶ μὴ ἥμπορῶντας τι γὰρ κάμη, ἐτρεχεν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ ἐπαρεκάλει τοὺς ἀγίους νὰ ιατρεύσουν τοὺς βόας της, ὅμοίως ἐπῆγε καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀγίων Ἀναργύρων. Καὶ τὴν γύντα φαίνεται ὁ ἀγιος Κοσμᾶς καὶ λέγει της· Ὡ γύναι, νὰ ἡξεύρης πῶς ὅχι εἰς ἥματα, ἢ εἰς ἄλλον ἀγιον, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Μόδεστον τὸν Πατριάρχην τῆς Ιερουσαλήμ ἐδόθη αὐτῇ ἡ χάρις, νὰ ιατρεύῃ δηλαδή τοὺς βόας. Ἀκούσας ταῦτα ἡ γυνὴ παρεκάλει ἥμέραν τε καὶ γύντα τὸν ἀγιον εἰς τὸν οἶκον της, ἐπειδὴ ἦτο εἰς μακρυνόν τόπον, κατὰ πολλὰ μακρυά τῆς Ιερουσαλήμ, καὶ μίαν γύντα, φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον της ὁ Ἀγιος Μόδεστος, καὶ λέγει της· Εγὼ εἶμαι ὁ Μόδεστος, ὅπου μὲ κράζεις, καὶ λοιπὸν ὕπαγε εἰς τὸ τάδε χωρίον καὶ εὑρίσκεις ἔνα χαλκέα Εὐστάθιον ὀνομαζόμενον, καὶ εἰπέ του νὰ σου κάμη ἔνα σιδηροῦν σταυρόν, καὶ ἀφ' οὗ τὸν κάμει νὰ τὸν δώσῃς ἐπτὰ Ιερέων νὰ τὸν λειτουργήσουν, καὶ τὴν ἐθδό-

μηγ γέμεραν νὰ κάμουν οἱ ἱερεῖς ἀγρυπνίαν εἰς τὸν οἶκον σου, νὰ κάμουν καὶ εὐχέλαιον, καὶ πέργοντας τὸ ἄγιον ἔλαιον τοῦ εὐχέλαιού, νὰ τὸ ραντίσουν μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὸν δόξαν σου, καὶ οὕτως ἵατρεύονται. Καὶ οὕτω ποιήσασα ἡ γυνὴ ἵατρεύθησαν οἱ δόξες της, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ ἀγίου Μοδέστου.

Ἐνας δουκόλος εἶχε δόξας πολλοὺς ὅμως ὅλοι στεῖροι· ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἀγιον, λέγων μετὰ δακρύων, λυπήσου με ἄγιο Δέσποτα τὸν πτωχὸν ἐπειδὴ ἔχω δόξας καὶ ὅλοι ἐστείρευσαν, καὶ δὲν τεκνογονοῦν τελείως· καὶ ὁ ἄγιος τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ λέγει: Κύριος ὁ Θεὸς ὁ εὐλογήσας τοῦ Ἀδραὰμ καὶ Ἰακώβ τὰ κτήνη, αὐτὸς νὰ σου χαρίσῃ καὶ σὲ τέκνον μου δόξας πολλούς. Ἀκούσας ταῦτα ὁ δουκόλος ἐχάρη πολλά, καὶ εἰς κάθε χρόνον ἐτεκνοποιοῦσαν μὲ τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ ἀγίου.

Ἀρκετὰ εἶγε ταῦτα τὰ θαύματα, νὰ καταλάβῃ τις πόσην τιμὴν ἐλαθεν ὁ ἄγιος ἐκ Θεοῦ, ὃπουζῶν ἔκαμψε τόσα θαύματα, καὶ ὅχι μόνον τόσα, ἀλλὰ ἀναρίθμητα. Ἄφ' οὐ ὅμως ἐμπρτύρησεν ὁ ἄγιος, πολλὰ περισσότερα ἔκαμψε καὶ κάμψει καθ' ἐκάστην εἰς δσους τὸν ἐπικαλεσθοῦν, μετὰ πίστεως.

Ἄς τὸν διοξολογήσωμεν λοιπὸν καὶ γέμετις ἐτησίως ἀδελφοί, διὰ γὰρ πρεσβεύη ὑπὲρ γέμων πρὸς τὸν ἄγιον Θεόν, ω̄ς η̄ δόξα καὶ τὸ κράτος γῆν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Εὔχη τοῦ Ἀγίου Μοδέστου λεγομένη εἰς πᾶσαν θανατηφόρον ἀσθενειαν καὶ βλάβην βοῶν, ἵππων, ὄνων, γήιόνων, προιβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός μου, ὁ ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, ὁ πᾶσαν τὴν νοητὴν καὶ αἰσθητὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας· ὁ τοὺς οἰκτιρμούς Σου ἐκχέων ἐπὶ πάντα τὰ ὑπὸ Σου δημιουργηθέντα, ὁ διὰ τῆς παναγάθου Προνοίας Σου, πάντων προνῶν καὶ πάντα κηδόμενος τῶν κτισμάτων Σου, ἀύλων, ὄλικῶν, λογικῶν, ἀλόγων, ἐμψύχων, ἀψύχων, ἀπὸ τῶν πρώτων ἔως τῶν ἐσχάτων· οὐδὲν γάρ ἀπρονόητον, οὐδὲν γέμελημένον παρὰ Σοὶ τῷ Ποιητῇ καὶ Προνοητῇ τοῦ παντός. Σὺ γάρ εἶ ὁ ἀνοίγων τὴν χειρά σου καὶ ἐμπιμπλῶν πᾶν ζῶον εὐδοκίας· σὺ εἶ ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τῆς κτήνεσι καὶ χλόην, ἔνεκα τῆς δουλείας τῶν ἀνθρώπων. Σὺ εἶ ὁ πάλαι τὰς τῶν ζώων ἀγέλας ἤτοῦ Ἰσραήλ, ἀνω-

τέρας διαφυλάξας τῆς θανατηφόρου πληγῆς τῶν πρωτοτόκων ζώων τῶν Αἰγυπτίων. Σὺ εἶ δὲ διὰ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας καταργήσας τὸν τὸν κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτεστι τὸν διάδολον, καὶ τῷ θανάτῳ Σου θανατώσας τὸν θάνατον. Σὺ εἶ δὲ καὶ διὲ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου Σου τὸν μὲν ὄφιν θανατώσας, τὸν τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῷ ἔαυτοῦ ἵψι διαφθείραντα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῆς πίνοντα ζῶα καὶ νεκρωθέντα, τῇ ζωοποιῷ δυνάμει Σου ἀναστήσας, τὸν δὲ εἰς τοῦτο συνεργήσαντα δαίμονα, ἐμφανῆ γενέσθαι παρασκευάσας, ὅμνύοντα μηδέποτε προσεγγίσαι τολμῆσαι, ὅπου ἂν ἐπικληθείη τὸ ταπεινὸν ἐμοῦ ὄνομα. Σοῦ τοίνοιν δεόμαι, Δέσποτε πανάγαθε, Ποιητὰ τοῦ παντός, καὶ Σὲ ἵκετεύω τὸν τῆς ζωῆς πάσης αἴτιον, ἐπάκουον ταύτης μου τῆς δεήσεως· καὶ ἀπέλασον πᾶσαν θανατηφόρον ἀνθένειαν, καὶ βλάβην ἀπὸ τῶν βιῶν καὶ ἵππων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, μελισσῶν, καὶ τῶν λοιπῶν ζώων τῶν εἰς χρείαν ὄντων τῆς ζωῆς τῶν δούλων Σου, τῶν ἐπικαλουμένων Σὲ τὸν Σωτῆρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα. Καὶ δὸς Κύριε πᾶσι τοῖς τὴν ἐμὴν μνήμην ἐπιτελοῦσι, καὶ μετὰ πίστεως προστρέχουσι τοῖς λειψάνοις μου, εἰρήνην σταθεράν, πληθυσμὸν ζώων, ἀφθονίαν σίτου, οἴνου καὶ ἔλαιου, καὶ ἐπὶ πᾶσαν ἄφεσιν ἀμαρτιῶν, σωμάτων ὑγείαν, καὶ τὴν τῶν ψυχῶν αἰώνιον σωτηρίαν. Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τοῖς ἰδίοις σπλάγχνοις ἐπικαμπτόμενος, οἰκτειρον τὰ πάσχοντα ζῶα, τῇ δρεπάνῃ τοῦ θανάτου ἀγεληδὸν θεριζόμενα· καὶ ὡς λόγον μὴ ἔχοντα, μόνοις τοῖς μυκηθμοῖς καὶ ταῖς γοεραῖς καὶ ἀνάρθροις φωναῖς τὸ πάθος καὶ τὴν ὁδύνην αὐτῶν ἐλεεινῶς ἐξαγγέλοντα, ὥστε καὶ τοὺς λογικοὺς εἰς ουμπάθειαν τούτων ἔλκεσθαι. Εἰ γάρ δίκαιος οἰκτείρει ψυχὰς οὐτηνῶν αὐτοῦ κατὰ τὸ γεγραμμένον, πῶς οὐκ οἰκτειρήσεις ταῦτα Σύ, δ τούτων ποιητὴς καὶ προνοητής; Σὺ γάρ εἴσπλαγχνε καὶ τῶν ἐν τῇ Κιβωτῷ ζώων ἐμνήσθης ὑπὸ τῆς οἰκείας χρηστότητος καὶ τῶν οἰκτιρμῶν Σου νικῶμενος, ἵνα διὰ τῆς εὐεξίας καὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ὄντων καὶ τῶν λοιπῶν τετραπόδων ζώων, καλλιεργεῖται μὲν ἡ γῆ, αὐξάνουσι δὲ οἱ καρποί, καὶ ἀφθόνως οἱ δοῦλοι Σου οἱ ἐπικεκλημένοι τὸ ὄνομά Σου, ἀπολαύωσι τῶν ἴδιων γεωργιῶν· ἐκ τούτων δὲ πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύουσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ δοξάζωσι μὲν Σὲ τὸν χορηγὸν παντὸς ἀγαθοῦ, τιμῶσι δὲ κἀμε τὸν δοῦλον, ἵκετην θερμότατον τῆς Παγτοκρατορικῆς διασι-

λείας Σου. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἐτέρᾳ εὐχῇ εἰς τὸ εὐλογῆσαι ποίμνην

Δέσποτα Κύριε δὲ Θεὸς ἡμῶν, δὲ ἔξουσίαν ἔχων πάσης κτίσεως. Σοῦ δεόμεθα, καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ώς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Πατριάρχου Ἰακὼβ, εὐλόγησον καὶ τὴν ποίμνην τοῦ δούλου Σου (τοῦδε,) καὶ πλήθυνον καὶ ἐνδυνάμωσιν αὐτὴν, καὶ ποίησον αὐτὴν εἰς χιλιάδας, καὶ βῆσαι αὐτὴν ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς ἔχθρῶν, καὶ βορρᾶς ἀγρίων θηρίων καὶ αὔρας θανατικῆς, καὶ λοιμικῆς ἀσθενείας καὶ νόσου. Περιφοράρησον αὐτὴν διὰ ἀγίων ἀγγέλων Σου, πᾶσαν ἀσθένειαν, πάντα φθόνον καὶ πειρασμόν, φαρμακείας καὶ γοητείας ἐξ ἐνεργείας ἐπερχομένης τοῦ διαβόλου, ἀποδιώκων ἀπ' αὐτῆς. "Οτι Σοῦ ἐστιν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ὸντοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς νόσων βιῶν.

Δέσποτα φιλάνθρωπε Κύριε δὲ Θεὸς ἡμῶν, δὲ εὐλογῆσας πάντα τὰ ὄντα, καὶ ἔξουσίαν ἔχων πάσης Κτίσεως, Σοῦ δεόμεθα, καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ώς εὐλόγησας καὶ ἐπλήθυνας τὰ ποίμνια τοῦ Ἰακὼβ, εὐλόγησον καὶ τὰ ζῶα ταῦτα, ἀπερ εἰς χρῆσιν καὶ δουλείαν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου δέδωκας ἀπόστησον ἀπ' αὐτῶν, πολυέλεε Κύριε, πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον θάνατον, διν αὐτοῖς ἐπέθηκας διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ποίησον αὐτὰ ὑγεῖ καὶ εὔρωστα καὶ βῆσαι ταῦτα ἐκ πάσης ἀσθενείας, καὶ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς καὶ βλάβης ἔχθρῶν, καὶ αὔρας θανατικῆς, καὶ λοιμικῆς νόσου. Περιφοράρησον αὐτὰ Κύριε διὰ ἀγίων ἀγγέλων Σου, διτι Σὺ εἶ δὲ εὐλογῶν καὶ συντηρῶν τὰ σύμπαντα καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ὸντιῷ καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Δέησις ἐν καιρῷ πυρκαϊάς, ὑπὸ Ἰωακεὶμ τοῦ Γ'. Πατρὶ^ν
ἀρχοντι Καν) πόλεως.

Ἐλέησον ἡμᾶς δὲ Θεὸς κατὰ τὸ μέγκε εἰλεος σου, δεόμεθά σου ἐπάν-
κουσον καὶ ἐλέησον. Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῶν ἐν
αὐτῇ οἰκουμένων εὔσεβῶν καὶ δρθιδόξων χριστιανῶν. Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ
εἰρήνης καὶ καταστάσεως αὐτῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ. Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ
ἀπαλλαγῆς καὶ σωτηρίας αὐτῆς ἀπὸ πάσης ἐπικειμένης αὐτῇ καὶ τοῖς
ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτήν ἀπειλής καὶ πυρὸς καὶ πάσης τῆς ἐξ αὐτοῦ
δλέθρου ἐπηρείας.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ καταπέμψαι διμήρον εἰς κατάπαυσιν τοῦ
μακρινομένου πυρὸς τῶν κτήσεων αὐτῆς καὶ εἰς πλουσίαν καρποφορίαν
εἰς ἀγάπαυσιν τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ. Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῆς ἀ-
πελάσεως, τῆς ἀποσοβήσεως πάσης ἀντικειμένης καὶ ἐπιβλαβοῦς κα-
ταδρομῆς. Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν ἡ-
μῶν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἀμφιτρωλῶν, ἐν συντριβῇ καὶ δά-
κρυσι δεομένων καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Οὐι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος
Θεὸς ὑπάρχεις καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Χριστῷ
καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ δεῖ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων
Ἄμην.

Καὶ ἡ Εὐχή.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

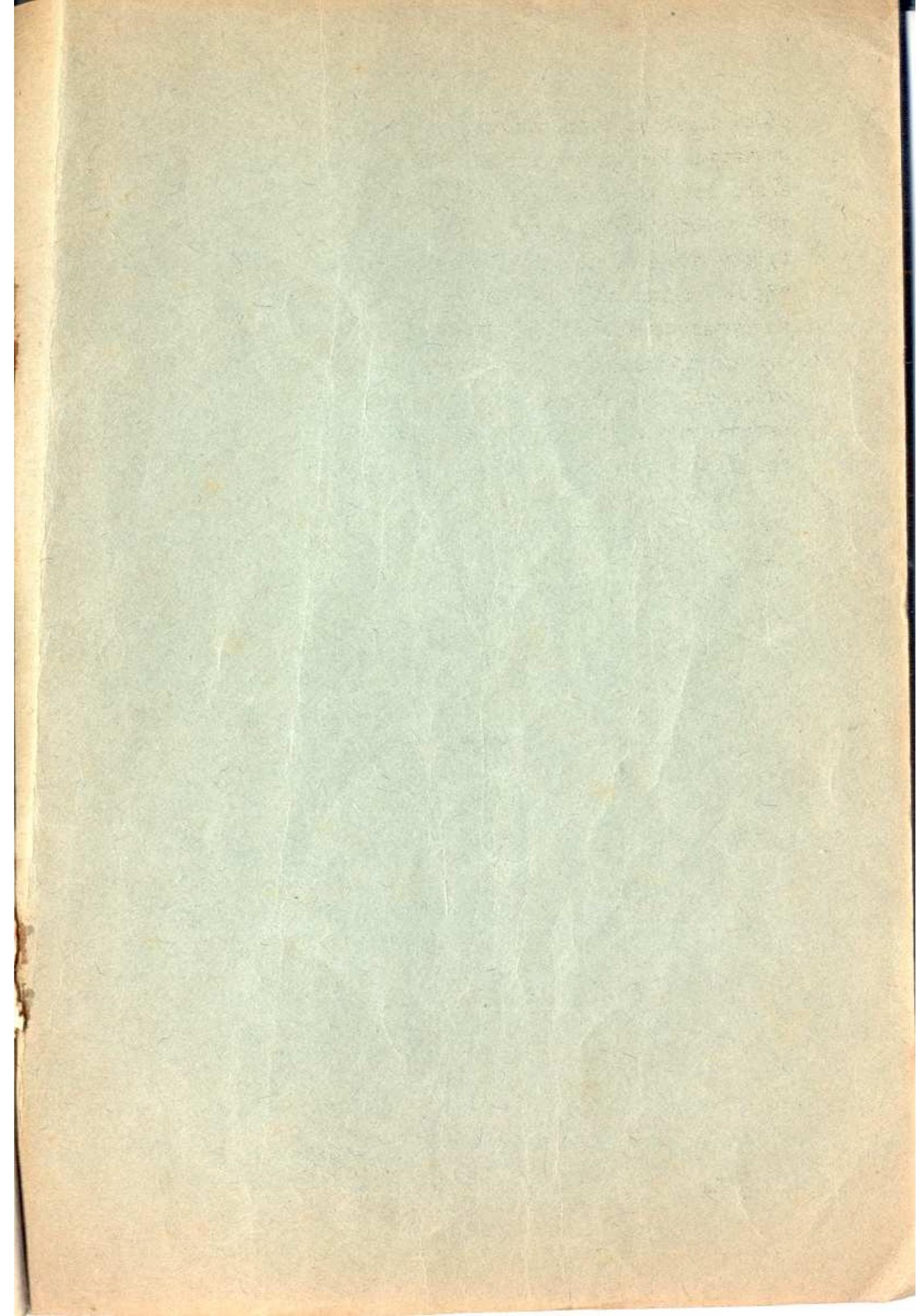
Βασιλεῦ ἄναρχε, Παντοδύναμε καὶ Πολυέλεε. Σοῦ δεόμεθα
καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν "Ἄγιε Ἀγίων, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων
ἐν τῇ ὢρᾳ ταύτῃ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἀπειλῆς τῶν κυκλούντων
ἡμᾶς δεινῶν. Ναὶ Κύριε δεόμεθα τῆς Σῆς ἀγαθότητος, ἐξηπό-
στειλον ἄγγελον ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου Σου, ἵνα δάνη ἐφ'
ἡμᾶς ὅμβροις σωτηρίας εἰς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ καταλαβόντος
καὶ κατεχομένου ἡμᾶς πυρός, τῶν ἀνευ τῆς Σῆς δροσοβόλου χά-
ριτος τὸν ὅλεθρον ἡμῶν ἐπηρείᾳ ἀντικειμένη διασκεδάζοντος.
Ναὶ φιλάγαθε, οἵδαμεν δτι ἡμάρτομεν, ἥγομήσαμεν, ἥδικήσα-
μεν ἐνώπιόν Σου οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς
ἐνετεῖλω ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀπέστημεν ἀπὸ Σου. Σὲ μόνον διολο-
γοῦντες Θεὸν ἐν Τριάδι ἀληθινόν. Σὲ μόνον προσκυνοῦντες, Σὲ

μόνον διδοῦσιν τοῖνυν ἡμῶν τῶν μετὰ καρδίας
συντετριμμένης καὶ πνεύματι ταπεινώσεως ἐπικαλουμένων τὸ
ἔλεός Σου, καὶ ἀπάλλαξον ἡμᾶς καὶ τὰ περὶ ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς
τοῦ πυρὸς ἀπειλῆς, ἀποδιώξον ἀφ' ἡμῶν τὸν φοβερὸν τοῦτον
ἔχθρὸν τὸν ἐπιζητοῦντα τὸν ὄλεθρον τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς (ἢ
τῆς Πόλεως ταύτης) καὶ τῶν κτημάτων αὐτῆς ἐξαπόστειλον εἰς
κατάσβεσιν αὐτοῦ δρόσον οὐράνιον, τὴν ἐκτρέψουσαν τὴν βλάστη-
σιν καὶ τὴν χαρὰν καὶ εἰρήνην καὶ τὴν διδοῦσιν τοῦ Παναγίου
δόνοματός Σου ἐπιβράβευσιν, ἵνα δοξάζωμεν τὸ πανάγιον καὶ
ὑπερύμνητον ὅνομα τῆς ἐν Τριάδι θεότητος τοῦ Πατρὸς καὶ
τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἀγίου Πνεύματος Ἀμήν.

Λέγεται ἡ εὐχὴ αὕτη τρὶς παρὰ τριῶν Ἱερέων, ἀφ' οὗ προηγουμέ-
νως ἀναγνωσθῇ μετὰ τὸ Εὐλογητός καὶ τὸ τρισάγιον καὶ τὸ Ἐλέησον
ἡμᾶς κύριε ἐλέησον ἡμᾶς κ.τ.λ.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἀγιασμοῦ ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Τὸ προσεχὲς τεῦχος τοῦ Ἱανουαρίου, οὐ περιέχῃ
τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου νέων δσιομάρτυρος Πωμα-
νοῦ, μαθητοῦ τοῦ ἀγίου Ἀκακίου τοῦ Καυσοκαλυβί-
του μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1694 καὶ ἑρταζόμενου
τῇ 19ῃ Ἱανουαρίου.

Εἰς τὸ τέλος προστίθεται καὶ Κανὼν εἰς τοὺς Ἀγί-
ους Πάντας.

Συνδρομὴ ἐτησία δραχ. 120
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους » 10

Ἐγγραφεῖτε συνδρομηταὶ εἰς τὰς ἀνεκδότους Ἀ-
κολουθίας Ἀγίων, τὰς ἀποστεκλομένας ἐξ ἀρχαίων
χειρογράφων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μ. Λαζύρας ἐν Ἀγίῳ
Ορει, παρὰ τοῦ μοναχοῦ Σπυρίδωνος Καμπανάου
Ιατροῦ.